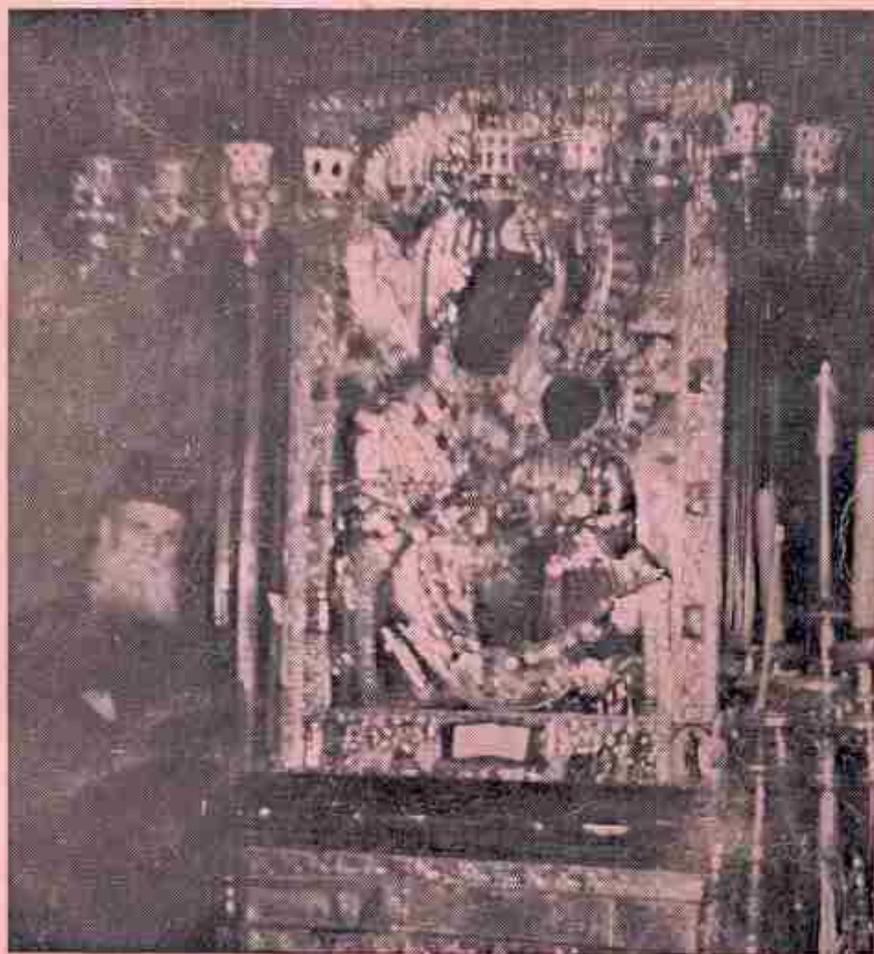

ΠΡΟΗΓΟΤΜΕΝΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΙΒΗΡΙΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ - ΘΑΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΗΣ

*Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας Πορταΐτισσης μετὰ τοῦ
Προσμοναρίου π. Μαξίμου Ἰβηρίτου, Πνευματικοῦ.*

· ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ 1976

ΖΑΤΙΟΝ ΟΡΟΙ

www.tezauriliturgic.ro

ἱερεὺς βεσυροπούδης Νικόλαος

† ΙΕΡΕΥΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΕΣΥΡΟΠΟΥΔΗΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΙΒΗΡΙΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ - ΘΑΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΗΣ

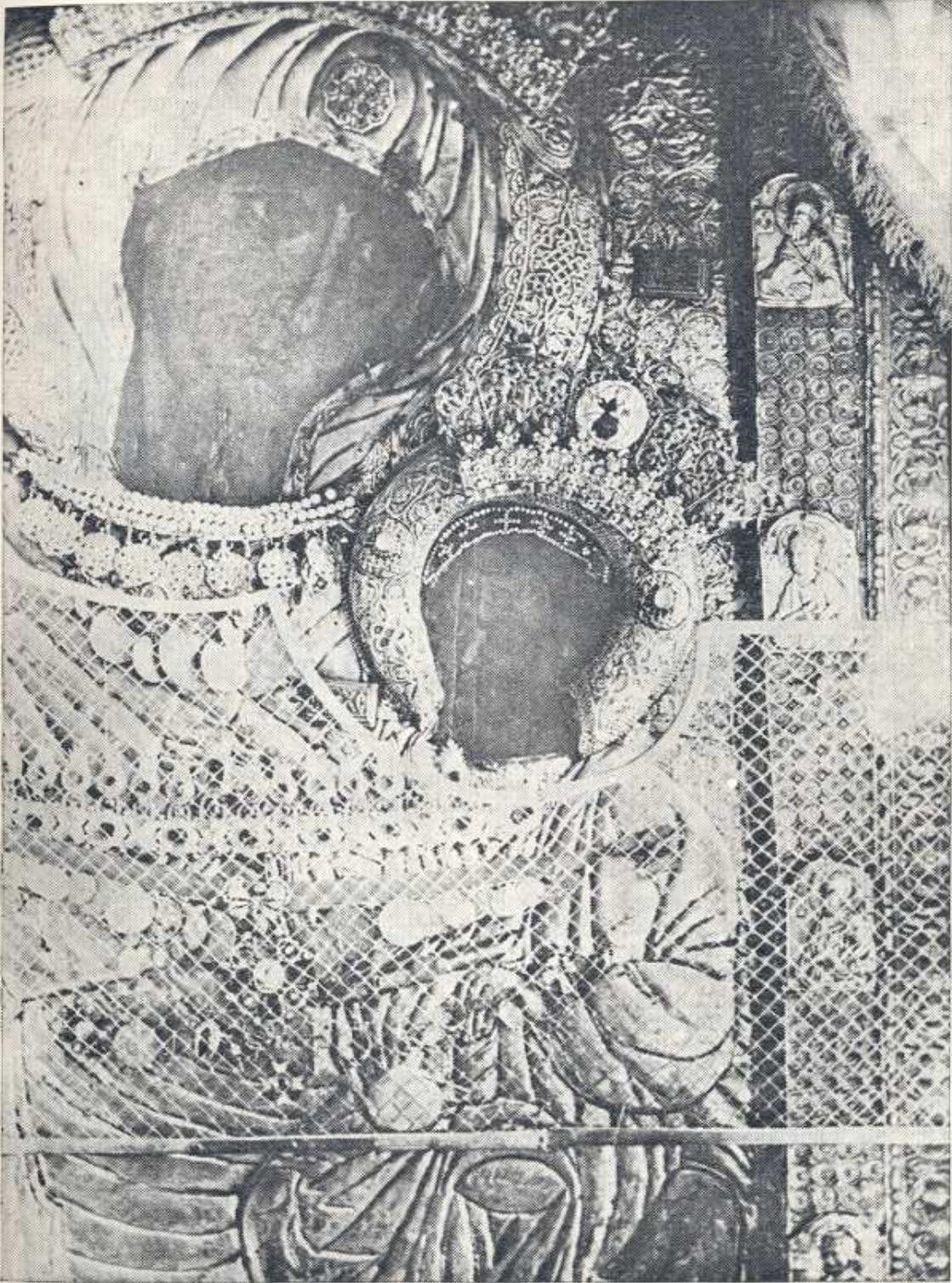
Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας Πορταΐτισσης μετὰ τοῦ Προσμοναρίου π. Μαξίμου Ἰβηρίτου, Πνευματικοῦ.

Ἐκδίδεται τὸ τέταρτον ὑπὸ Προηγουμένου Μαξίμου Ἰβηρίτου, τῇ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τῆς Μοναστηριακῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῶν Ἰβήρων

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ 1976

*Πανοραμική άποψη τῆς Ἱεραῆς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῶν
ΙΒΗΡΩΝ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ.*

Ἡ Θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ἐπιλεγομένη Πορταΐτισσα, ἣτις εὑρεταὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Τῇ ἀσίλῳ καὶ ἀφθόρῳ καὶ ἀχράντῳ
Βασιλίσση τῶν ὅλων ἀειπαρθένῳ Μαρία
Θεοτόκῳ καὶ θαυματουργῷ Κυρία πάντων ὑμῶν

Πορταῖτιση

ἐν ἀπείρῳ τιμῇ καὶ εὐλαβείᾳ
τὸ παρὸν ἀνατίθημι τεύχος.

Ὁ ἐκδότης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Γ' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Κ

όσημα καὶ καύχημα τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τῶν Ἱβήρων εἶναι ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Λεοποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἡ ἐπιλεγομένη «Πορταΐτισσα». Τὰ ἐπιτελούμενα ὑπ' Αὐτῆς θαύματα, εἰς ὅσους μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας ἐπικαλεσοῦν τὴν βοήθειάν της, εἶναι γνωσιὰ. Γνωστὴ ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ μεταστροφή τοῦ θαρβάρου, ὅστις διὰ ξίφους ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ θείου Αὐτῆς προσώπου ἐν τῇ εἰκόνι, εἰρωνευόμενος καὶ ἐμπαίζων αὐτήν. Πάραυτα ὁμοῦς ἔρρευσεν ἐκ τῆς παρειᾶς αἷμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται μέχρι σήμερον, ὁ δὲ κτυπήσας τὴν εἰκόνα θάρβαρος, ὅστις ἐκαλεῖτο Ραχάϊ, μειτενόησε, ἔγινε Μοναχὸς καὶ ὑπηρέτησεν τὴν Ὑπερευλογημένην Θεοτόκον μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἐκκληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει οἰκούντων Μοναχῶν καὶ τοῦ πλήθους τῶν εὐλαθῶν προσκυνητῶν πρὸς συρρέουν εἰς τὸν Ἄθω καθ' ἑκάστην, τῇ συναινέσει δὲ καὶ ἐγκρίσει τῆς Μοναστηριακῆς Συνάξεως τῆς Μειανοίας μου, Ἱερᾶς Βασιλικῆς Πατριαρχικῆς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῶν Ἱβήρων, προβαίνω εἰς τὴν ἐπανέκδοσιν τοῦ ἀνά χειρας φυλλαδίου μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συμβάλῃ τοῦτο εἰς τὴν περαιτέρω γνωστοποίησιν τῶν ὑπερκοσμίων θαυμάτων τῆς «Πορταΐτισης», βοηθῶν τοὺς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας προσιρέχοντας εἰς Αὐτήν Ὀρθοδόξους χριστιανούς. Παρὰ δὲ τὰς οικονομικὰς δυσχερείας πρὸς συναντιώμεν ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως μετὰ ἀπὸ τοὺς εἰς τοὺς ὀκτὼ ἡχους Κανόνας Αὐτῆς, οὓς ἐξεδώσαμεν ἐσχάτως, ἐκδώσαμεν καὶ τὸ παρὸν φυλλάδιον περιέχον τὸ ἱστορικόν, τὰ θαύματα τῆς Πα-

ναγίας τῆς «Πορταϊτίσεως» προσιάτιδος, τροφοῦ καὶ μεσιτρίας πάντων ἡμῶν, ὡς καὶ τὸν Παρακλητικὸν Ἀντιῆς Κανόνα.

Ἄς εἰπωμεν λοιπὸν ἅπαντες μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὴν Πάναγνον Παρθένον Θεοτόκον καὶ Ὑπέρομαχον Στρατηγὸν ὅλων ἡμῶν «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας εἰς Σὲ ἀνατιθέμεθα, μήτηρ τοῦ Θεοῦ φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Σου», διότι εἶναι πραγματικῶς καὶ οὐσιαστικῶς «Πρεσβεΐα θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύγιον», μὴ παύουσα ποτὲ νὰ δέεται καὶ νὰ μεσιτεύῃ πρὸς τὸν μονογενῆ υἱὸν Τῆς δι' ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἐγγραφον ἐν τῇ Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων
τῇ 17ῃ Μαΐου 1968, ἑορτῇ τῆς Θείας Ἀναλήψεως.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΙΒΗΡΙΤΗΣ
ΠΡΟΣΜΟΝΑΡΙΟΣ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ
ΠΟΡΤΑ·Ι·ΤΙΣΣΗΣ

ΣΤΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΣΕΠΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΟΡΤΑ·Ι·ΤΙΣΣΗΣ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Εἰκονομαχίας, εἰς τὴν Νίκαιαν Κωνσταντινουπόλεως, εἶχε τὴν Εἰκόνα ταύτην μία εὐσεβῆς χήρα, ἡ ὁποία διὰ τὴν περισώρησιν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν Εἰκονομάχων μίαν νύκτα μὲ τὸν υἱὸν τῆς τὸν μονογενῆ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀμέσως ἰδοὺ τὸ θαῦμα, διὰ τὴν ἀποδειχθῆ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἡ Πορταΐτισσα εἶναι ὅλη θαῦμα: Ἡ εἰκὼν ἐστάθη ὀρθία ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ ἔλαβε κατεύθυνσιν, ὡς ὀδηγουμένη ἀοράτως, πρὸς δυσμᾶς. Ἡ εὐλαβῆς χήρα ὅμως κλαίει καὶ θρηνεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ θησαυροῦ τῆς, ἀλλὰ τὴν παρηγορεῖ καθ' ὑπνον ἡ ἰδία Παναγία μὲ τὴν βεβαίωσιν ταύτην: «Θὰ στείλω τὴν Εἰκόνα μου εἰς μίαν Μονήν, νὰ τὴν προσκυνοῦν εἰς αἰῶνας λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι. Θὰ στείλω καὶ τὸν υἱόν σου ἐκεῖ. Θὰ παραλάβω καὶ σὲ μαζί μου διὰ τὴν βλέπης ἐμὲ καὶ ὄχι μίαν Εἰκόνα μου». Κατόπιν τούτου πλήρης χαρᾶς ἡ θεόφρων χήρα δίδει τὴν εὐχὴν τῆς εἰς τὸν υἱὸν τῆς καὶ ἀναχωρεῖ οὗτος διὰ τὸ ὄρος Ἄθω, ὅπου εἰς τὴν Μονὴν Ἰβήρων γίνεται ὁ πλέον ἐνάρετος μοναχὸς καὶ διηγεῖται τὰ τῆς Εἰκόνος. Ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσον χρόνον διεφυλάχθη καὶ μάλιστα ἐν θαλάσῃ ἢ Ἀγία Εἰκὼν εἶναι ἀπιστία νὰ ἐρωτᾷ τις διὰ τὴν Πορταΐτισσαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν θαυματουργόν.

Τὸ ἔτος 1004 παρουσιάζεται εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἓνα ἔκτακτον φαινόμενον, μία οὐρανομήκης φλόγα, ἓνας στύλος πύρινος, ποὺ συγκεντρώνει τὰ πλήθη τοῦ Ἀγίου Ὄρους, διὰ τὴν ἰδοῦν τί; Μίαν Εἰκόνα τῆς

Παναγίας πλέουσαν ὀρθίαν ἐν θαλάσῃ καὶ μὴ παραδιδομένην εἰς τοὺς προστρέχοντας μὲ διάφορα πλοιάρια. Θερμῶς παρακαλοῦν οἱ μοναχοὶ τὴν Παναγίαν νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν Εἰκόνα της καὶ τὴν χαρίζει κατὰ τοιοῦτον τρόπον:

Πίναξ ἀναπαριστῶν τὸ ἐξαίσιον θαῦμα, τοῦ ὁσίου Γαβριὴλ προσερχομένου πρὸς παραλαβὴν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας

Εἰς τὰ ὄρια τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἀσκητεύει ὁ Ὅσιος Γαβριήλ, τὸν ὁποῖον διατάσσει ἡ Θεοτόκος ὡς ἐξῆς ἐν ὀνειρώ: «Σὺ θὰ κατέλθῃς νὰ παραλάβῃς τὴν Εἰκόνα μου. Φέρεις τὸ ὄνομα τοῦ νυμφαγωγοῦ μου. Σὲ κρίνω ἄξιον. Θὰ βαδίσης ἀφόβως ἐπὶ τοῦ ὕδατος». Οὕτω καὶ γίνεται. Βαδίζει ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὁ Ὅσιος, ἐξάγει ἐπ' ὤμου τὴν Εἰκόνα πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν καὶ φόβον πάντων τῶν παρισταμένων καὶ βλέπόντων, οἱ ὁποῖοι, ψάλλοντες, δοξο-

λογοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν Δέσποιναν, κατέθεσαν τὴν Εἰκόνα τῆς ὡς μέγαν πλοῦτον εἰς τὸν Κεντρικὸν Ναὸν τῆς Μονῆς. Τὴν ἐπιούσαν ὅμως δὲν εὐρίσκειται ἡ σεβασμία Εἰκὼν εἰς τὸν Ναόν, ἀλλὰ εἰς τὴν θύραν τῆς Μονῆς. Τὴν ἐπαναφέρουν καὶ τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές, ὅτε παρουσιάζεται πάλιν ἡ Παναγία εἰς τὸν Ὅσιον Γαβριὴλ καὶ τοῦ λέγει: «Νὰ εἰπῆς εἰς τὸν Ἑγούμενον ὅτι ἔφερα τὴν Εἰκόνα μου εἰς τὴν Μονὴν νὰ φρουρῶ καὶ νὰ διαφυλάττω ἐγὼ τὸ Μοναστήριόν σας. Καὶ οὐ μόνον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ ἐλπίζωσιν εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Υἱοῦ μου καὶ Δεσπότη, ἅπαντες οἱ ἐν τῷ Ὄρει τούτῳ μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ ζῶντες μοναχοί, καθ' ὅτι τοῦτο τὸ χάρισμα ἐγὼ ἐζήτησα καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν σημεῖον, καὶ ἕως ὅτου βλέπετε τὴν ἐμὴν Εἰκόνα ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ Ἰβήρων ἢ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Υἱοῦ μου οὐκ ἐκλείψωσιν ἐξ ὑμῶν». Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην τῆς Θεοτόκου ἀκούσαντες οἱ μοναχοὶ ἅπαντες τοῦ Ἄθω ἐπλήσθησαν χαρᾶς, οἱ δὲ πατέρες τῆς Μονῆς Ἰβήρων ὠνόμασαν ἔκτοτε τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα Πορταίτισσαν, ἥτοι θυρωρὸν μέχρι σήμερον καὶ ἀνήγειραν πλησίον τῆς Μοναστηριακῆς θύρας ἰδιαίτερον Ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον κατέθεσαν ταύτην. Εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον κατ' ἐξαίρεσιν ἀπὸ ὅλας τὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀναγινώσκεται ἅπαντα ἡ ἡμερονύκτιος ἀκολουθία, ἀσχέτως πρὸς ἐκείνην πὺ ἀναγινώσκεται εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς, ὡς καθῆκον ὅλης τῆς ἀδελφότητος.

Ἡ μορφή τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Εἰκόνα ταύτην εἶναι αὐστηρὰ καὶ προξενεῖ εἰς τοὺς προσκυνητὰς αὐτῆς ἀκούσιον φόβον καὶ τρόμον. Καὶ αὐτὸ τὸ μέγεθος τῆς Εἰκόνης, ὡς καὶ ἡ ἰχνογραφία τοῦ θείου προσώπου, εἶναι μεγαλοπρεπῆ, ὥστε ἡ Μήτηρ τῆς εὐσπλαχνίας παρίσταται ὡς Μητηρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ. Τὸ ὕψος τοῦ προσώπου αὐτῆς εἶναι τόσο παραστατικόν, ὥστε ἄλλη τοιαύτη Εἰκὼν, ἐνεργοῦσα οὕτως εἰς τὸν λογισμὸν καὶ φόβον ἐμποιοῦσα, δὲν ὑπάρχει καθ' ὅλον τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Εἶναι μελανόφαιος καὶ ὑπὸ τὴν σιαγόνα αὐτῆς φαίνεται μέχρι σήμερον ἡ πληγὴ ἀπὸ τοῦ ξίφος τοῦ πειρατοῦ Ἰσραήλ ὀνόματι Ραχάϊ, ὅστις, ὅταν εἶδε τὸ αἷμα ποὺ ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς πληγῆς καὶ τὸν περιέλουσε, καὶ ποὺ φαίνεται ἀποκρυσταλλωμένον εἰς τὴν Εἰκόνα μέχρι τοῦδε, ἐπίστευσεν, ἐβαπτίσθη καὶ ἔγινεν ἀγιώτατος μοναχός. Ἔλεγε δὲ εἰς τοὺς πατέρας, κλαίων καθ' ὅλην τὴν ζωὴν, τὸ ἁμάρτημά του, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀποκαλοῦν μὲ τὸ μοναχικόν του ὄνομα Δαμασκηνόν, παρὰ «Βάρβαρον».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Ὁ Βασίλειος Βάρσκιη, ρώσσοσ συγγραφεύς, περιηγητῆς καὶ προσκυνητῆς ἐκ τῶν ἐπισήμων, ἐπισκεφθεὶς δις τὸ Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὸ 1724 καὶ κατὰ τὸ 1744 γράφει τὰ ἑξῆς περὶ τῆς θαυματουργοῦ ταύτης Εἰκόνας: «Ἐν τούτῳ τῷ πλησίον τῶν ἐνδοτέρων πυλῶν τῆς Μονῆς ὑπάρχοντι ὠραίῳ ναῶ, ἴσταται τις ἁγία καὶ θαυματουργὸς Εἰκὼν ἐπιλεγομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Μοναχῶν Πορταΐτισσα. Σφόδρα φοικώδης, μεγάλους ἔχουσα ὀφθαλμούς, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μελανόφαιος κατὰ τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν πολλῶν ἐτῶν, ὅμως ἐντελῶς φανερόνουσα ὅλην τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέαν. Εἶναι κεκαλυμμένη ὅλη, ἐκτὸς τοῦ προσώπου, ὑπὸ ἀργυροκεχρυσωμένου ἐνδύματος. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι πεποικιλμένη διὰ πολυτίμων λίθων καὶ χρυσῶν νομισμάτων, παρὰ διαφόρων Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων καὶ ἀρχόντων ἀφιερωθέντων, ἔνεκα τῶν πολλῶν αὐτῆς θαυμασιῶν, μάλιστα καὶ ὑπὸ ρώσσοσ Βασιλέων καὶ Βασιλίδων, Δουκῶν καὶ Δουκισσῶν. Χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἄλλα δῶρα εἶδον ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς ἐν αὐτῇ κρεμάμενα· ἔχει δὲ πρὸς τούτοις ἡ ἁγία Εἰκὼν ἐκεῖνη σημεῖον, ἡ ὁπὴν πληγῆς ἐπὶ τῆς σιαγόνας, τὴν ὁποῖαν παλαιόθεν ἔλαβεν, ἀπὸ τινος πρῶην ἄπιστον καὶ ὀνομαζόμενον Βάρβαρον, ὅστις ἔπληξε αὐτὴν διὰ μαχαίρας ἐκ τῆς κακίας καὶ τοῦ φθόνου αὐτοῦ· εἶτα ἰδὼν ὅτι ἔρρευσεν αἷμα πολὺ, τὸ ὁποῖον καὶ μέχρι τῆς σήμερον φαίνεται, με-

τενόησε καὶ ἐπίστευσεν καὶ γενόμενος Μοναχὸς ἀσκητῆς ἐσώθη καὶ νῦν ὀνομάζεται Ἅγιος Βάρβαρος, καὶ ὑπάρχει ἐξωγραφισμένος εἰς τὸν Νάρθηκα μαῦρος, ὡς ὁ Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ, φέρων καὶ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἐργαλεῖα, ἥτοι μάχαιραν, βέλη καὶ τόξον. Ἐνωθεν τῆς ἀγίας ταύτης Εἰκό- νος εἶναι σκέπη μετὰ ἐπισκιάζουσης κεφαλῆς, ἵνα ἐμποδί- ζη τὸν ἐπιπίπτοντα κονιορτόν, καὶ πρὸς καλλωπισμὸν καὶ μεγαλοπρέπειαν, εἶναι δὲ πεποικιλμένη διὰ ψηφίδων ποικι- λοχρόων ἐξ ὀστράκων, καὶ ἐν αὐτῇ κρέμανται ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνοσ κανδηλαὶ μεγάλαὶ δεκατέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, ἄλλαι μὲν ἀργυραῖ, ἄλλαι δὲ ἀργυροκεχρου- σωμένοι, κάτωθεν δὲ τῆς εἰκόνοσ κρέματα παραπέτασμα (ποδιά), ἐξαιρέτως κεκαλλωπισμένον διαφόροις πολυτί- μοις ἀφιερώμασιν ὄλων τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, ἥτοι πο- λυτίμοις εἰκονίσμασι καὶ ἐγκολπίοις ἀργυροκεχρυσωμένοις· καὶ οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολύτιμα ἀφιερώματα εὐρίσκονται ἐν τῷ ρηθέντι Ναῶ, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς Εἰκόνοσ ἐκείνης, καὶ εἰς αἰώνιον ἀνάμνησιν τῶν ἀρρήτων αὐτῆσ θαυμάτων. Ἡ ἐπιστασία δὲ καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ Ναοῦ τούτου καὶ ἡ εὐλαβῆσ ὑπηρεσία καὶ λειτουργία τῆσ εἰκόνοσ ταύτησ ἐκτελοῦνται ὑπὸ ἐνὸσ Ἱερομονάχου, ἐκλε- γομένου ὑφ' ὅλησ τῆσ ἀδελφότητοσ, τοῦ εὐλαβεστάτου καὶ ἐναρετωτέρου, ὅστισ καὶ ὀνομάζεται προσμονάριος, καθότι οὐδὲν ἄλλο πράττει, εἰμὴ εὐρίσκεται σχεδὸν ἡμέρα καὶ νύ- κτα ἐν τῷ Ναῶ, περιποιούμενοσ αὐτὸν καὶ τὰσ ρηθείσασ δέκα τέσσαρασ κανδήλασ, ἵνα μὴ τισ ἐξ αὐτῶν σβεσθῆ, ἔ- χων πρὸσ τούτοισ καὶ λαμπάδα ἀκοίμητον ἐπὶ ἀργυροῦ μα- νουαλίου, ψάλλον καὶ τὰσ κανονικάσ ἀκολουθίασ, ὡσ καὶ παράκλησιν καθ' ἐκάστην, καὶ βοηθῶν τὸν ἐφημερεύοντα Ἱερομόναχον, ὅστισ λειτουργεῖ ἐκεῖ δισ τῆσ ἐβδομάδοσ εἰσ δόξαν τῆσ Θεομήτοροσ». («Περιγραφή ἀγίων τόπων» σελ. 589. Πετρούπολις).

Ἐπειδὴ ἡ ἀγία Εἰκὼν ἐξήχθη ἐκ τῆσ θαλάσσοσ ἐν

ἡμέρα τρίτη τοῦ Πάσχα, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ταύτην κατ' ἔτος τελεῖται λαμπρὰ πανήγυρις ὑπὸ τῆς μονῆς, ἡ δὲ θεία λειτουργία γίνεται εἰς τὸν παραθαλάσσιον Ναὸν ὅπου ἀνέβλυσεν ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιάσματος ἅμα τῇ ἐξόδῳ τῆς Εἰκόνοσ φερομένης ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Γαβριήλ.

Ἡ ἀκτινοβολία τῆς Πορταΐτισης, ἣτις ἔφερεν ἀρχικῶς τὴν προσωνυμίαν «Ἐλεοῦσα», ἦτο ἀνέκαθεν μεγάλη εἰς ὅλα τὰ ὀρθόδοξα Ἔθνη καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ Μονὴ Ἰβήρων εἶχεν ἀνὰ τὸν ὀρθόδοξον κόσμον 103 μεγάλα Μετόχια. Καθὼς τὸ εἶπεν ἡ Θεοτόκος πάντες οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μοναχοὶ θεωροῦν τὴν σεπτὴν Πορταΐτισσαν ὡς ἐγγύησιν καὶ ἀσφάλειαν δι' ὅλον τὸν Ἄθω ἐν ὧσφ εὐρίσκεται ἐν τῇ Μονῇ Ἰβήρων. Διὰ τοῦτο κατὰ τὰ μεγάλα γεγονότα τοῦ κόσμου (πολέμους, σεισμοὺς) σπεύδουν ἐκ τοῦ Ὄρους οἱ Μοναχοί, ὅπως πληροφορηθοῦν ἰδίῳσ ὀφθαλμοῖσ ὅτι ἡ Πορταΐτισσα εὐρίσκεται ἐν τῇ Μονῇ Ἰβήρων καὶ οὕτω οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει διὰ τὸν τόπον, ἐνῶ ἐὰν ἀναχωρήσῃ Λύπη, ὡς λέγεται, πρέπει νὰ ἀναχωρήσουν καὶ οἱ Ἀγιορεῖται.

Τὴν παράδοσιν ταύτην ψάλλον ὁ διδάσκαλος τῆς Ὄρθοδοξίας, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορεΐτης, εἰς ἓνα κανόνα πρὸς Αὐτὴν λέγει:

Ἦχος α'. Τύπον τῆς ἀγνῆσ.

«Μένε με' ἡμῶν τῶν δούλων σου, μένε ἀεὶ, ὦ Πορταΐτισσα ἐνδοξε, καὶ μὴ χωρισθῆσ, ἀπὸ τῆσ ποιμνῆσ σου πῶποτε, τὰ ἡμῶν παραβλέπουσα πταίσματα, Σὲ γὰρ φῶσ καὶ προστάτην, ζωὴν, πνοήν, ἐπιγραφόμεθα».

Τροῖσ τοῦ ἔτους κατὰ τὰσ μεγάλασ ἑορτὰσ μεταφέρεται μετὰ μεγάλης παρατάξεωσ εἰς τὸν Μέγαν Ναὸν (Καθολικόν), ὁπότε τίθεται ἐπ' αὐτῆσ ἰδιαίτερον ἀργυροεπίχρυσον ἐπένδυμα μεγάλης καλλιτεχνικῆσ ἀξίας, καταστολίζεται δὲ ἐπὶ πλέον μὲ πλῆθος βαρυτίμων ἀρχαιοτάτων κοσμημάτων, ὡσ ἀληθῆσ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆσ γῆσ. Εἶναι ὀπτασία καὶ ὄραμα νὰ βλέπη τις τὴν Πορταΐτισσαν, ἀφ' ἐνὸσ μὲν εἰς τόσον μεγαλοπρεπῆ στολισμόν,

ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς νὰ λέγῃ μετ' ἀπορίας πρὸς τὸν ἐν ἀγκά-
λαις Υἱὸν αὐτῆς τοὺς ἑξῆς λόγους τοῦ Βασιλείου Σελευ-
κείας:

«Ποίαν ἐπὶ σοὶ παιδίον προσηγορίαν εὖρω ἀρμόζου-
σαν; Ἀνθρώπου; ἀλλὰ θεϊκὴν ἔσχες σύλληψιν. Θεοῦ;
ἀλλ' ἀνθρωπίνην ἔλαβες σάρκωσιν. Τί οὖν ἐπὶ σὲ διαπρά-
ξωμαι; Γαλακτροφήσω, ἢ θεολογήσω; Ὡς μήτηρ θερα-
πεύσω, ἢ ὡς δούλη προσκυνήσω; Ὡς υἱὸν μου περιπτύ-
ξωμαι, ἢ ὡς Θεῶ μου προσεύξωμαι; Ἐπιδώσω γάλα, ἢ
προσενέγκω θυμίαμα; Τί τὸ ἄρρητον καὶ μέγιστον τοῦτο
θαῦμα Υἱέ μου;».

Τὸ ἄρρητον τοῦτο θαῦμα μόνον οἱ χαιρετισμοὶ τῆς
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τὸ ἐξηγοῦν καὶ τὸ ὑμνολογοῦν,
ὅσο τὸ δυνατὸν ἐπαξίως καὶ ὅσο δύναται ἀνθρωπίνη γλῶσ-
σα. Διὰ τοῦτο ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, ἐμφανισθεῖσα πολλά-
κις εἰς πολλοὺς ἀγίους, εἶπεν: «Ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσουν ὑ-
περβαλλόντως οἱ ὠραῖοι ὕμνοι τῶν 24 οἴκων, θὰ ἀγαπῶ,
θὰ προστατεύω, θὰ σκέπω καὶ θὰ φυλάττω ἀπὸ πᾶν κα-
κόν, πάντα χριστιανόν, ὅστις θὰ μὲ χαιρετίζη ἅπαξ τῆς
ἡμέρας μὲ τοὺς ὕμνους τούτους καὶ θὰ ζῆ κατὰ τὸν νόμον
τοῦ Θεοῦ. Κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς αὐτοῦ
θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ καὶ ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ μου».

Εὐτυχῆς λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος, ὅστις εἰς πᾶ-
σαν Εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπαγγέλλει τοὺς χαιρετισμοὺς
τούτους καθ' ἐκάστην ἡμέραν μὲ σεβασμὸν εὐλάβειαν καὶ
ἀγάπην. Εὐτυχῆς καὶ πάλιν εὐτυχῆς.

ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΕΙΡΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΡΤΑ·Ι·ΤΙΣΣΗΣ

Εἰς ἓνα πόλεμον ἀπὸ τούς πολλούς μεταξὺ Βυζαντινῶν καὶ Περσῶν, 15 περσικὰ πλοῖα πλήρη στρατοῦ κατέπλευσαν εἰς τὴν Μονὴν Ἰθήρων πρὸς τὸν σκοπὸν σφαγῆς, ἀρπαγῆς καὶ αἰχμαλωσίας. Οἱ Μοναχοὶ ἤρπασαν ἐν βία τὴν Πορταΐτισσαν καὶ ὅ,τι πολύτιμον εἶχον ἐν τῇ Μονῇ, ἐκλείσθησαν πάραυτα εἰς τὸν πύργον καὶ ἤρχισαν μετὰ δακρύων τὰς δεήσεις πρὸς τὴν Δέσποινα. Μανιώδεις καὶ οἱ ἐχθροὶ ὡς ἄγρια θηρία ἤρχισαν τὴν λαφυραγωγίαν καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐσκέφθησαν νὰ κρημνίσουν καὶ τὸν Καθολικὸν Ναόν. Ἔδεσαν λοιπὸν τοὺς 4 μεγάλους μονολίθους κίονας τοῦ Ναοῦ μὲ χονδρὰ σχοινία καὶ σύροντες μὲ λύσσαν οὐδὲν ἠδυνήθησαν. Τὴν ἰδίαν νύκταν μία τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν, μία καταιγὶς πρωτοφανῆς συντρίβει τὰ ἐχθρικά πλοῖα καὶ γεμίζει ἢ παραλία ἀπὸ πτώματα ἀπίστων. Ὁ ἀρχηγός, βλέπων τὴν ἐκ Θεοῦ πανωλεθρίαν του, κλαίει καὶ θρηνεῖ, ἀλλὰ καὶ μετανοεῖ διὰ τὸ τόλμημά του. Ζητεῖ ἐπὶ πλεόν συγγνώμην καὶ μὲ ὅ,τι τοῦ ἀπέμεινεν ἀπὸ τὰ ἀρπαγέντα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ ἰδικά του, ἐπανορθώνει κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ζημίαν τῆς Μονῆς καὶ φεύγει κατησχυμμένος.

* * *

Εἰς τινὰ ἐποχὴν ἡ Μονὴ εἶχε περιέλθει εἰς τοιαύτην πτωχείαν ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη οὔτε ἄλευρον· ἦτο δὲ εἰς πολλὴν ἀθυμίαν ὁ προεστώς. Ἡ δὲ Πανύμνητος φαίνεται

εἰς τὸν ὕπνον καὶ λέγει του: Τί λυπεῖσαι τέκνον, διὰ τὴν τοῦ ἀλεύρου στέρησιν; ὕπαγε νὰ ἰδῆς τὸ δοχεῖον πεπληρωμένον διὰ νὰ γνωρίσης τὴν πρόνοιαν καὶ κηδεμονίαν ὅπου σᾶς ἔχω· ὁ δὲ προεστὼς ἐγερευθεὶς ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς καί, βλέπων τὸ δοχεῖον γεμᾶτον ἄλευρον ἕως ἄνω, ἐσύναξε τὴν ἀδελφότητα, καὶ εἶπεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. Οἱ δέ, ἐκπλαγέντες καὶ κλαύσαντες ἀπὸ τὴν χαρὰν, ἐδόξασαν τὸν Κύριον καὶ τὴν Ἀειπάρθενον. Ἄλλην φορὰν πάλιν ἐστερήθησαν οἴνου· καὶ ἐμφανισθεῖσα ἡ Δέσποινα ἐπλήρωσεν ὅλα τὰ ἀγγεῖα τοσοῦτον ὥστε ἐχύνετο ἄνωθεν· καὶ τοσοῦτον ἠδὺ καὶ νόστιμον ἦτο ὥστε ἕκαστος ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο ὄντως θαυματουργίας καὶ ὄχι φύσεως ἔργον. Ἄλλοτε πάλιν ἐπλήθυνε τὸ ἔλαιον, ἄλλην φορὰν τὰ ὄσπρια· καὶ ἑτέρας θαυματουργίας καὶ εὐεργεσίας ἐτέλεσε καὶ ποιεῖ καθ' ἐκάστην εἰς τὴν Μονὴν ταύτην διὰ τῆς σεβασμίας Εἰκόνης αὐτῆς. Εἶναι δὲ τόσα πολλὰ τὰ θαύματα αὐτῆς ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς μικρὸν φυλλάδιον.

* * *

Κατὰ τὸ ἔτος 1651 ὑπῆρχον ἐν τῇ Μονῇ Ἰβήρων 365 μοναχοί, οἱ ὅποιοι, στενοχωρούμενοι οἰκονομικῶς, παρεκάλουν τὴν Παναγίαν Πορταίτισσαν, νὰ λάβῃ Ἐκεῖνη πρόνοιαν διὰ τὴν συντήρησίν των, ὡς φιλόστοργος μήτηρ καὶ ὡς μόνη προστάτις τῆς Μονῆς. Ἡ δὲ Δέσποινα ὡσὰν νὰ εἶπε, «σεῖς φροντίσατε διὰ τὰς ψυχὰς σας καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐτοίμη εἰς βοήθειαν διὰ τὰς ὑλικὰς σας ἀνάγκας», ἔσπευσε νὰ ἐξεύρη μοναστηριακοὺς πόρους, ἀπὸ ποῦ; Ἀπὸ αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα τῆς κραταιᾶς Ρωσσίας Ἀλέξιον Μιχαήλοβιτς. Καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Μὲ τὸ ἀκόλουθον χαριτωμένο θαῦμα:

Ἡ κόρη τοῦ Αὐτοκράτορος ἀσθενεῖ βαρέως. Ἐχει πάθει παράλυσιν τῶν ποδῶν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιφανεστέρων ἰατρῶν ἔχει καταδικασθῆ νὰ μείνῃ διὰ παντὸς παράλυτος, διότι ἡ νόσος εἶναι τελείως ἀνίατος. Ἐκ τούτου θλιψίς ἄφατος εἰς τοὺς ὑψηλοὺς γονεῖς αὐτῆς καὶ

θρηῆνος ἀκατάπαυστος ὑπὸ τῆς ἀσθενοῦς κόρης. Ἄλλ' ἀκριβῶς εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀπελπισίας ταύτης καταφθάνει ἄλλος Ἴατρος, μία πάγκαλος καὶ ἠλιόμορφος Βασίλισσα, ἣτις, παρουσιασθεῖσα εἰς τὴν πάσχουσαν καθ' ὕπνον, δίδει εἰς αὐτὴν θάρρος, ὑπόσχεται θεραπείαν πλήρη καὶ ταυτοχρόνως λέγει μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς· «νὰ εἰπῆς εἰς τὸν πατέρα σου νὰ φέρῃ τὴν Εἰκόνα μου Πορταΐτισσαν ἀπὸ τὴν Μονὴν Ἰβήρων». Τὴν πρωΐαν ἐξέρχεται τάχιστα ἕκτακτος ἀποστολὴ ὡς πρεσβεία πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννίκιον, ὅστις διατάσσει ἐπειγόντως τοὺς Ἰβηρίτας Πατέρας νὰ συμμορφωθοῦν πάραυτα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ εὐσεβεστάτου τσάρου, μόνοῦ προστάτου ὅλης τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ νὰ μεταφέρουν τὴν Εἰκόνα τῆς Πορταΐτισης παρὰ τὴν κλίνην τῆς πριγκιπίσης. Οἱ μοναχοὶ ὅμως ἐπὶ τῷ ἀκούσματι μένουν κατὰπληκτοι, ἀνένδοτοι, φοβοῦνται ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἐκ Ρωσσίας ἡ Θεία Πορταΐτισσα καί, συσκεπτόμενοι ἐπὶ ἡμέρας περὶ τοῦ ζητήματος, διχάζονται, διαπληκτίζονται, ἐν τέλει δὲ καταλήγουν ὁμοφώνως εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀποστείλουν τὴν ἰδίαν Εἰκόνα, ἀλλὰ πιστὸν ἀντίτυπον αὐτῆς.

Τὴν νέαν Εἰκόνα ταύτην ἀνέθεσαν νὰ ζωγραφίσῃ ὁ ἐνάρετος εἰκονογράφος Ἱερομόναχος Ἰάμβλιχος, ἀφοῦ πρωτίστως ἅπαντες οἱ πατέρες ἐτέλεσαν ἀγρυπνίαν καὶ μέγαν ἀγιασμόν, διὰ τοῦ ὁποίου πρῶτον ἐπλυναν τὴν πρωτότυπον Εἰκόνα καὶ ἔπειτα τὴν ἐκ κυπαρίσσου σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἱστορεῖτο ἡ νέα. Ταυτοχρόνως παρέδωκαν εἰς τὸν ζωγράφον διάφορα ἅγια λείψανα, ἅτινα κομιοποιηθέντα ἀνέμιξαν εἰς τὰ χρώματα καὶ συνέστησαν εἰς αὐτὸν νὰ ἐργάζεται νηστεύων. Κατὰ Σάββατον δὲ καὶ Κυριακὴν ἐτελεῖτο ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς ἀδελφότητος ὀλονύκτιος ἀγρυπνία. Συντελεσθείσης οὕτω τῆς ἀντιγραφῆς ἀπεστάλη αὕτη ὡς Πορταΐτισσα εἰς Ρωσίαν, διὰ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παχωμίου, Κορνηλίου, Ἰγνατίου καὶ Δαμασκηνοῦ, συνοδευθέντων κατὰ τὴν ἀναχώρησιν μέχρι τινός, ἐν εἶδει λιτανείας, παρὰ πάντων τῶν πατέρων, οἵτινες

μετὰ δακρύων ἰκέτευον τὴν Θεομήτορα νὰ δείξη τὴν δύναμιν τῆς ἐκεῖ ὅπου τὴν ἀποστέλλουν διὰ νὰ μὴ καταισχυνηθῇ ἢ Μονὴ τῆς.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἔφθανεν ἡ συνοδεύουσα τὴν σεπτὴν Εἰκόνα ἐπιτροπὴ εἰς Μόσχαν, ἡ πόλις ἀπὸ πρωίας εἶχεν ἐκκενωθῆ καὶ ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος καὶ τὸν Πατριάρχην Νίκωνα, εἶχεν ἐξέλθει πρὸς ὑποδοχὴν, ἀναμενόντων πάντων ἐν νηστεία. Ἡ ἀσθενὴς πριγκίπισσα, ἀγνοοῦσα τὰ συμβαίνοντα, ζητεῖ εἰς μίαν στιγμὴν τὴν μητέρα τῆς, ὅποτε παρὰ τῆς θαλαμηπόλου ἀκούει: «σήμερον ἔρχεται ἡ Πορταΐτισσα νὰ σὲ θεραπεύσῃ καὶ ὅλοι μετὰ τῆς μητρὸς σου εὐρίσκονται ἔξω πρὸς προὔπαντησιν αὐτῆς». «Τί; — λέγει — ἔρχεται ἡ Παναγία καὶ ἐμὲ μὲ ἄφησαν;». Καὶ ταυτοχρόνως πηδᾷ ἀπὸ τὴν κλίνην, εὐρίσκειται ὀρθία, ἐνδύεται τάχιστα καὶ θυμωμένη, διαμαρτυρομένη, κατέρχεται τὴν κλίμακα. Τρέχει ὀλοταχῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, εὐρίσκει τὸ ἀναμένον πλῆθος, συναντᾷ τοὺς γονεῖς αὐτῆς καὶ παραπονουμένη ἐρωτᾷ διατί δὲν παρέλαβον καὶ αὐτήν; ἀλλ' οὐδεὶς δύναται ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς καὶ τὸν κλαυθμόν. Ἦτο στιγμὴ ὑπερτάτης συγκινήσεως νὰ βλέπουν οἱ παριστάμενοι, ἐντεῦθεν μὲν φθάνουσαν ἐπὶ τόπου τὴν Κυρίαν Πορταΐτισσαν, ἐκεῖθεν δὲ ἐρχομένην ταυτοχρόνως τροχάδην τὴν παράλυτον, τελείως ἰαθεῖσαν. Μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ὑποδοχῆς καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς Εἰκόνας ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ ἠρώτησε τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Μονῆς κατὰ πόσον χρόνον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀφήσουν δι' ἐκείνον καὶ τὴν Ρωσσίαν ὅλην τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα καὶ τί θὰ ἐπεθύμουν ὡς ἀντάλλαγμα. Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι: «Μεγαλειότατε, ἔχομεν ἐντολὴν παρὰ τῆς Μονῆς νὰ δωρήσωμεν τὴν σεπτὴν Εἰκόνα πρὸς Ἑμᾶς καὶ τὸ εὐσεβὲς ρωσικὸν Ἔθνος, ἂν ἡ Μεγαλειότης σας εὐηρεσθεῖτο νὰ μᾶς παρεχώρῃ ἐν μετόχιον ἐνταῦθα πρὸς οἰκονομικὴν ἀνακούφισιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς, ἐν ὅσῳ δὲ ὑπάρχει αὕτη, εὐγνωμονοῦσα, θὰ δέεται πρὸς τὸν Κύριον, τόσον ὑπὲρ Ἑμῶν, ὅσον καὶ ὑπὲρ τῶν διαδόχων Σας».

Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ: «Σᾶς παραχωρῶ μίαν ἀπὸ τὰς καλλυτέρας ἱστορικὰς Μονὰς τῆς πρωτευούσης πλησίον τῶν ἀνακτόρων μου, παρὰ τὸ Κρεμλῖνον, τὸν Ἅγιον Νικόλαον, μὲ 70 ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι θὰ σιτίζονται καὶ θὰ μισθοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ ταμεῖον μου εἰς τὸ διηνεκές. Θὰ ἔχητε ἕν χρηματικὸν ἐπίδομα ἑτησίως ἐκ 2.500 ρουβλίων καὶ ἐπὶ πλέον τὸ προνόμιον τῆς ἀτελείας τῶν ὄσων εἰσάγετε καὶ ἐξάγετε ἐκ Ρωσσίας, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἥλιος. Ἐπιθυμῶ δὲ καὶ οἱ ναῦλοι ἀκόμη τῶν ἐκάστοτε ἀπεσταλμένων σας, μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς, νὰ καταβάλλωνται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς μου.

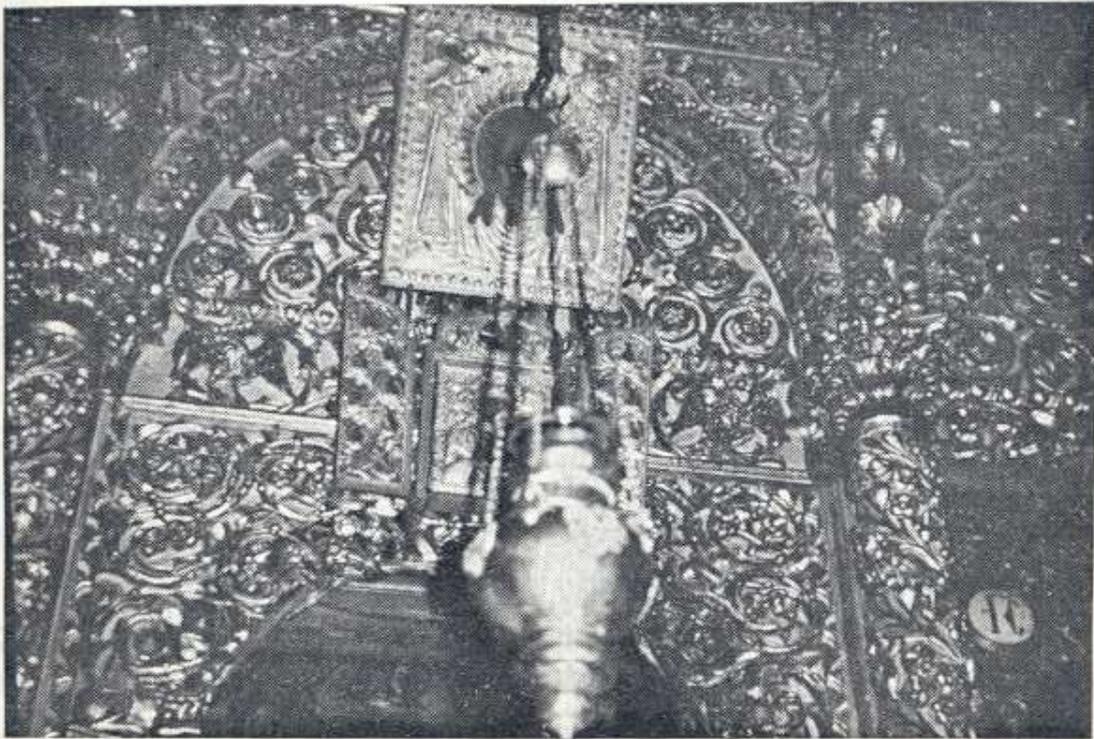
Τὴν δὲ πανσέβαστον Εἰκόνα τῆς Κυρίας μου Θεοτόκου Πορταΐτισης, ἀφοῦ ἀνεγείρω περικαλλέστατον Ναὸν παρὰ τὴν πύλην τῆς πρωτευούσης μου, θὰ ἀποθησαυρίσω ταύτην εἰς τοῦτον, διὰ νὰ τὴν προσκυνοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὡς πολυύμνητον Πορταΐτισσαν, θυρωρὸν δηλαδὴ τῆς πόλεως καὶ φρουρὸν ὀλοκλήρου τῆς Ρωσσίας».

Τὸ ἐν λόγῳ δωρηθὲν Μετόχιον διετέλεσεν ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἐπὶ 284 ἔτη μέχρι τοῦ 1932, ὅτε ἐκδιωχθέντος τοῦ τελευταίου Ἀρχιμανδρίτου Παϊσίου Ἰβηρίτου, ἠρπάγη τοῦτο ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν. Εἰσέπρατε δὲ κατ' ἔτος ἐξ αὐτοῦ ἡ Μονὴ τόσας προσόδους, ὥστε μόνον σχεδὸν διὰ τῶν εἰσοδημάτων τούτων διηλεκτόντο πλουσιοπαρόχως πᾶσαι αἱ ὑλικάι αὐτῆς ἀνάγκαι.

Ἡ Εἰκὼν τῆς Πορταΐτισης ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἰβέρσκαγια Μάτερ» εὑρίσκειται ἤδη εἰς τὸν ἐν Μόσχᾳ Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως. Ὄταν τελευταίως εἶχε μεταβῆ εἰς Μόσχαν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἰωβηλαίου, ἐζήτησε νὰ ψάλλῃ παράκλησιν ἐνώπιον τῆς Εἰκόνης ταύτης, ἣν παρεκολούθησε γονυπετῆς καὶ κλαίων 50 χιλιάδες κόσμος, παρ' ὅλον τὸν ἐπικρατοῦντα κομμουνισμόν.

Εἰς τὸν κεντρικὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων, τὸ «Καθολικόν», καὶ ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τῆς ὡραίας πύ-

λης, κρέμεται ἀρχαία μεγάλη καὶ ἀργυρᾶ κανδήλα, ζυγίζουσα περὶ τὰς δύο ὀκάδας. Ἡ κανδήλα αὕτη παρουσιάζει ἀνέκαθεν ἓνα παράδοξον καὶ μυστηριῶδες φαινόμενον, ἓνα ὀλοφάνερον θαῦμα· διότι ἀναστέλλει τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς βαρύτητος καὶ κινεῖται ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μόνη της, ἢ διὰ

Ἡ θαυματουργικῶς κινουμένη κανδήλα ὑπεράνω τῆς ὡραίας πύλης τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς.

νὰ λεχθῆ ἡ ἀλήθεια κινεῖται ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως. Κινεῖται ρυθμικῶς καὶ ὀριζοντίως ἐπὶ πολλὰς ὥρας, κατὰ μὲν τὰς μεγάλας ἑορτὰς ἐν ὥρᾳ ἀκολουθίας, κατὰ δὲ τὰς καθημερινὰς ἐκτάκτως, ἀπροσδοκῆτως καὶ ἀσχέτως πρὸς ἀκολουθίαν. Ἡ κίνησις κατὰ τὰς ἑορτὰς συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν καιρῷ ἀγρυπνίας καὶ συνηθέστερον ὅταν ἀρχίζῃ τὸ ἐπισημότερον μέρος τῆς λατρείας μὲ χαρμοσύνης ὕμνους καὶ ψαλμωδίας πρὸς αἶνον τοῦ Κυρίου ἢ πρὸς δοξολογίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ὅταν, πρὸς φαιδρότερον ἑορτασμόν, ἀνάπτωνται κατὰ τὸ τυπικὸν οἱ πολυέλαιοι καὶ ὅλα τὰ φῶτα τοῦ Ναοῦ. Τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο θέαμα εἰς τοιαύτας στιγμὰς προξενεῖ ρίγος καὶ κατάπλη-

ξιν, χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν, τόσοσιν μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, ὅσων καὶ μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων προσκυνητῶν, οἱ ὅποιοι, πρῶτην φορὰν ἀντικρούζοντες τοιοῦτον φαινόμενον, παρακολουθοῦν τοῦτο ἄφρονι καὶ σταυροκοπούμενοι ἐκ τοῦ πλησίον.

Κατ' ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, διασωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Γερόντων μέχρι σήμερον, ἡ αὐτόματος κίνησις τῆς κανδήλας ἐν ἑορτῇ ἐνέχει τὴν ἐξῆς σημασίαν: Θεωρεῖται ὡς δεῖγμα ὀφθαλμοφανὲς ὅτι ἡ Παναγία, παροῦσα κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὸν Ναὸν τῆς, λέγει τρόπον τινὰ πρὸς τοὺς παρεστῶτας: «Ἴδου τὸ σημεῖον τὸ βλέπετε· εἶμαι μαζὺ σας, συμμετέχω εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ συμπανηγυρίζω με τοὺς Μοναχοὺς καὶ λοιποὺς χριστιανοὺς ἐπισκέπτας ὡς Μήτηρ με τέκνα. Εὐλογῶ τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐπιμελεῖς πρὸς ἔργα ἀγαθὰ καὶ δίδω θεομὴν μητρικὴν συμβουλήν εἰς τοὺς ἀμελεῖς νὰ διορθωθοῦν, διότι παρ' ὅλην τὴν εὐσπλαγχνίαν μου πρὸς αὐτούς, οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδιαφορούντων διὰ τὴν ψυχὴν των».

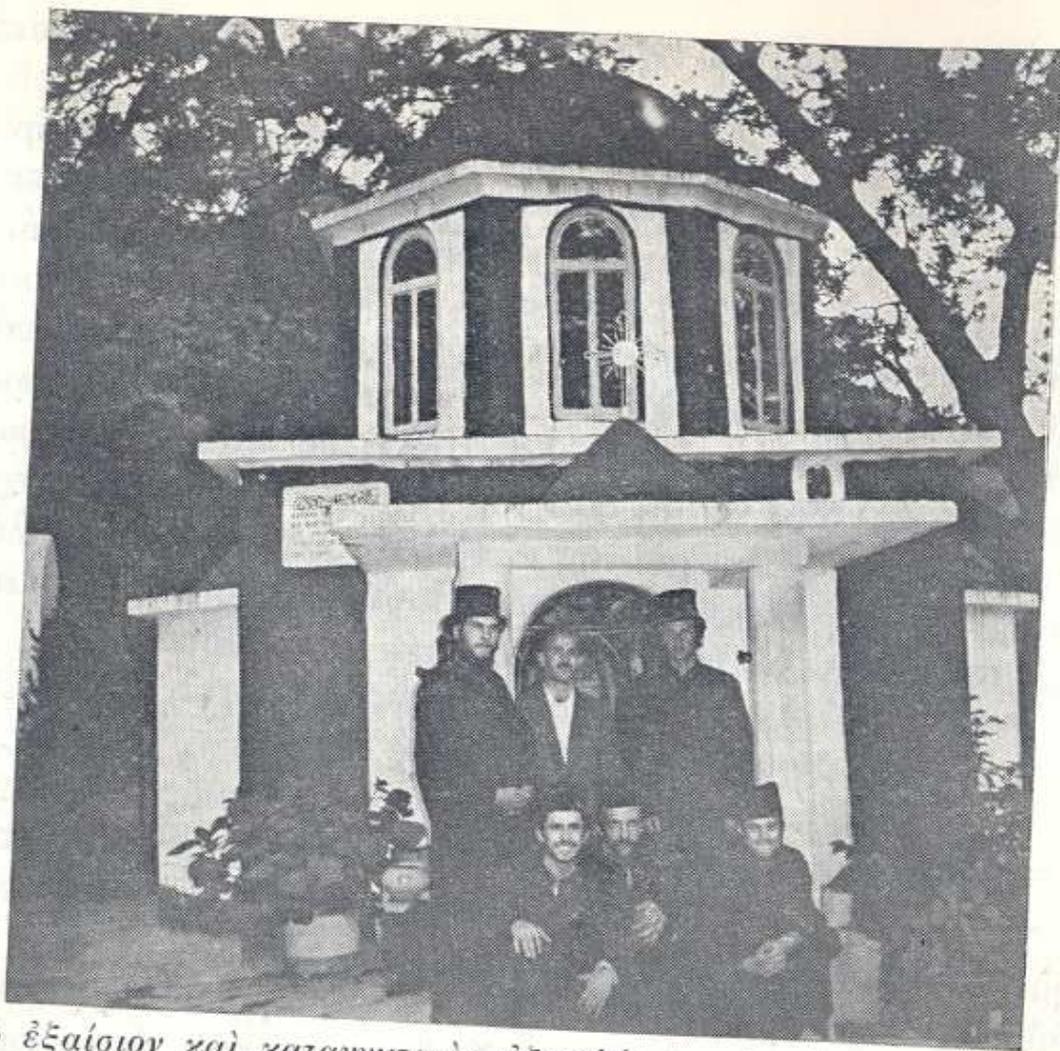
Ὡς πρὸς τὴν ἄλλην κίνησιν κατὰ τὰς καθημερινὰς αὕτη σημαίνει, κατὰ τὴν ἰδίαν πάλιν παράδοσιν, ὅτι θὰ συμβῆ κάποιοι ἐπικείμενον δυστύχημα με γενικωτέρας συνέπειας διὰ τὸν κόσμον, ὡς φερ' εἶπειν σεισμός, πόλεμος ἢ θανατηφόρος ἐπιδημία. Εἶναι καὶ τοῦτο δεῖγμα τῆς Θείας προνοίας, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, εἶναι ἔγκαιρος προειδοποίησις διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸ ἐπερχόμενον κακὸν κατὰ τὸ δυνατόν διὰ μετανοίας καὶ προσευχῆς πρὸς ἐξιλέωσίν μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Κάποτε νεαρὸς κανδηλανάπτης τοῦ Ναοῦ, νομίζων ὅτι ρεῦμα ἀέρος ἦτο δυνατόν νὰ κινή τὴν κανδήλαν, ἐσκέφθη νὰ γεμίση με ἄμμον τὸ ἐσωτερικὸν κοίλωμα αὐτῆς διὰ νὰ βαρύνη περισσότερο καὶ οὕτω νὰ μείνη ἀκίνητος. Ἐπραξε τοῦτο, ἀλλὰ τὴν πρῶτην νύκτα, ὅταν κατέβη εἰς τὸν Ναὸν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, εἶδε καὶ ἄλλο θαῦμα· ἡ κανδήλα, ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὸν κρεμαστήρα αὐτῆς λόγω τοῦ βάρους καὶ καταπεσοῦσα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐστάθη καὶ παρέμεινεν ὀρθία, καίτοι τὸ σχῆμα αὐτῆς καταλήγει κάτω-

θεν εἰς ὄξειαν αἰχμήν, τὸ δὲ φῶς αὐτῆς εὐρέθη καῖον ὡς πρῖν, ὡσάν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε.

Ἐντρομος τότε ὁ κανδηλανάπτης τοποθετεῖ αὐτὴν πάλιν εἰς τὴν θέσιν της, ἀφοῦ ἐξεκένωσε τὴν ἄμον καὶ σπεύδει κλαίων νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ ἁμάρτημά του, διακηρῦτων ἅμα τὸ νέον θαῦμα καὶ δοξάζων τὴν Παναγίαν Προταίτισσαν, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν του καὶ τὸν ἐδίδαξεν ὅτι «ὅπου ὁ Θεὸς βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Ἴσως θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τοὺς πολλοὺς νὰ μὴ ἔβλεπον τὴν τοιαύτην θεῖαν ἐνέργειαν ἐκδηλουμένην μὲ τὴν κανδήλαν ταύτην, διότι βλέποντες καὶ μὴ ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τούτου πρὸς ἠθικὴν ἐαυτῶν βελτίωσιν θὰ ὑποστοῦν βαρυτέραν καταδίκην.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἀνεχώρησεν εἰς ὁδοιπόρος ἐκ τῆς ἐρήμου τοῦ Ἄθωνος. Ὀδοιπορῶν δὲ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔφθασε περὶ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων. Ἐπειδὴ ὅμως ἐβιάζετο, δὲν εἰσηλθεν εἰς αὐτήν. Ἀπλῶς μόνον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν θυρωρὸν τοῦ Μοναστηρίου ὀλίγον ἄρτον καὶ μὴ λαβὼν τοῦτον ἀνεχώρησε νῆστις καὶ ἐν πλήρει πικρία, κατευθυνόμενος πρὸς τὴν σκῆτην τῶν Καρυῶν. Τοῦτο ὅμως ἐγένετο ἵνα ἀποδειχθῇ ἡ μέριμνα, τὴν ὁποίαν ἡ Πάναγνος Δέσποινα εἶχε διὰ τὴν Μονὴν Αὐτήν. Διότι ὁ ὁδοιπόρος, ἀπομακρυνθεὶς πολὺ ἀπὸ τὴν Μονήν, ἐκάθισε εἰς μίαν πέτραν ἐπὶ τοῦ δρόμου διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, πάντοτε ὅμως στενάζων καὶ δακρῦζων διὰ τὴν στήσιν τοῦ θυρωροῦ. Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἤκουσε βήματα ἀνθρώπου, ὁπότε μετὰ δυσκολίας ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του. Τότε βλέπει μίαν ὠραιότατην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της ἓνα παιδί. Τὸν πλησιάζει καὶ μὲ συμπαθητικὸν ὕφος καὶ γλυκεῖαν φωνὴν τὸν ἐρωτᾷ. — Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; Μήπως εἶσαι ἀσθενής; — Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ ὁδοιπόρος, δὲν εἶμαι ἀσθενής, ἀλλὰ πεινῶ, διότι ἐζήτησα μὲν ἀπὸ τὸν θυρωρὸν τῶν Ἰβήρων ὀλίγον ἄρτον,

Τὸ ἐξαίσιον καὶ κατανοκτικὸν ἐξωκλήσιον εἰς τὸ σημεῖον ἔνθα
ἡ Θεοτόκος ἔδωσε εἰς τὸν ὁδοιπόρον τὸ φλουρίον...

Ἐπολυτίκιον τῆς Πορταϊτίσεως.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν θείαν Σου Εἰκόνα δεδεγμένοι ἐν θαύματι, Πυλω-
ρὸν Παρθένε καὶ σκέπην καὶ προστάτιδα ἔχομεν, τοῦ
κλήρου Σου οἱ τρόφιμοι αἰεὶ, καὶ Σοῦ ὡς ἀφομοίωμα ἡμεῖς,
τὴν Αὐτὴν σου προσκυνοῦντες ἀπὸ ψυχῆς, βοῶμεν σοι Θεο-
τόκε· δόξα τῇ παναγάθῳ Σου βουλῇ, δόξα τῇ προστασίᾳ
Σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς Ἄγνῃ θείᾳ προνοίᾳ Σου.

δὲν μοῦ ἔδωσεν ὁμῶς. Ἡ γυνὴ τότε τοῦ λέγει. — Μὴ λυποῦ, τέκνον μου, κατὰ τοῦ θυρωροῦ, διότι θυρωρὸς τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων εἶμαι ἐγώ. Λάβε αὐτὸ τὸ φλωρίον, ἐπέστρεψε στὸ Μοναστήρι καὶ ἀγόρασε μὲ αὐτὸ ἄρτον, ἐγὼ ἐδῶ θὰ σὲ ἀναμένω. Ὁ ὁδοιπόρος πείθεται καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν Μονὴν. Εὐρίσκει τὸν θυρωρὸν καὶ ζητεῖ ἄρτον πρὸς ἀγοράν, ἐγχειρίζων πρὸς αὐτὸν συγχρόνως καὶ τὸ φλωρίον, τὸ ὁποῖον — ὡς εἶπεν — τοῦ τὸ ἐδώρησεν μία γυνή. Ὅταν ὁ θυρωρὸς ἤκουσε περὶ γυναικός, ἐξανέστη, μόλις δὲ εἶδε καὶ τὸ φλωρίον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πτωχοῦ ὁδοιπόρου ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος καὶ ἔσπευσε νὰ κρούσῃ τὸν Κώδωνα, ἵνα συναθροισθοῦν οἱ Πατέρες καὶ ἵνα τοὺς ἀναγγείλῃ τὸ γενόμενον. Συγκεντρωθέντες δὲ οἱ Πατέρες ἤκουσαν τὸ παράδοξον γεγονός καὶ ἔμειναν κατάπληκτοι. Διεπίστωσαν ἀκόμη ὅτι τὸ φλωρίον, τὸ ὁποῖον ἔφερε ὁ ὁδοιπόρος, ἦτο ἐκεῖνο πὺν εἶχε ἀφιερωθεῖ εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσσης καὶ τὸ ὁποῖον μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ἐτοποθέτησαν καὶ αὐθις ἐπὶ τῆς Ἀγίας εἰκόνας.

Ἀμέσως ὅλοι ὁμοῦ ἤλθον εἰς τὸν προαναφερθέντα τόπον, ἀλλ' οὐδένα εὔρον. Καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος ἐτοποθέτησαν μικρὸν προσκυνητάριον.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1960 ὁ Ἱερομόναχος Μάξιμος Πνευματικὸς Ἰβηρίτης, ὁ καὶ ἐκδότης τοῦ παρόντος, ἐκ Τραπεζοῦντος, δι' ἰδίων ἐξόδων ἀνήγειρε περικαλλέσταταν ναΐδριον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ θαύματος, πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου Πορταϊτίσσης, εἰς τὴν σελτὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας διακονεῖ ὡς προσμονάριος. Τὸ δὲ ναΐδριον τοῦτο κοσμεῖται ὑπὸ ἐξαιρέτων τοιχογραφιῶν.

Τὸ παρὸν θαῦμα παρατίθεται αὐτολεξεῖ ὅπως τὸ ἔχει ὁ περιώνυμος Γεδεὼν εἰς τὸ βιβλίον «Ἄθως» σελ. 48. «Ἐπειδὴ ποτε οἱ τὴν Μονὴν διοικοῦντες, φειδοῖ τῶν ἐξόδων, ἐπαύσαντο τῆς περὶ τοὺς ξένους ὑποδοχῆς, καὶ τὴν εἰθισμένην τὸ πρὶν αὐτοῖς φιλοξενίαν διέκοψαν, παρα-

χρῆμα, ὃ καινοῦ θαύματος, ὁ μὲν σῖτος καὶ ἅπαν εἶδος ὀσπρίου, διαφθαρέντα ἐν ἀποθήκαις, σκοληκόβρωτα γέγονεν, οἶνος δὲ καὶ ἔλαιον προσώζεσαν ἐν τοῖς ἀγγείοις καὶ ἀπώλοντο διὰ μιᾶς. Τῶν πατέρων δὲ καταπλαγέντων τῷ παραδόξῳ θεάματι καὶ τὴν Θεοτόκον σὺν δάκρυσι καθικετευσάντων, τὴν εὐλογίαν αὐτῆς ἀπέδοτο, ἰλεωθεῖσα ἢ πολυέλεος, τὰ ταμεῖα πληρώσασα ἀοράτως τῇ ἑαυτῆς θείᾳ χάριτι· καὶ οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸ ξένον τοῦτο τῆς Θεοτόκου τεράστιον, ὡς ἐν ταῖς ἀπάντων σχεδὸν κείμενον γλώσσαις, καὶ ὑφ' ἡλίῳ λαλούμενον μάρτυρι».

Κατὰ τὴν δεινὴν Ἐποχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς εἶχον σκορπίσει ἐκτὸς ἐνὸς διακόνου Γρηγορίου, παραμείναντος ὡς φύλακος. Τοῦρκοι στρατιῶται εἶχον πλημμυρίσει τὴν Μονὴν, οἱ ὅποιοι, βλέποντες ἐν αὐτῇ κατὰ τὰς νύκτας γυναῖκα μὲ ἐν βρέφος, ἐξεμάνησαν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι καὶ ἄλλαι γυναῖκες ὑπάρχουν κεκρυμμέναι ὑπὸ τῶν μοναχῶν. Συνέλαβον λοιπὸν τὸν εἰρημένον Γρηγόριον καὶ μὲ ραβδισμοὺς καὶ λοιπὰς βασάνους ἐζήτησαν νὰ μάθουν παρ' αὐτοῦ ποία εἶναι ἢ περιφερομένη τὴν νύκτα γυνὴ αὕτη. Μόλις συρόμενος ἀπὸ τὰς πληγὰς ὁ δυστυχῆς τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν θείαν Πορταΐτισσαν καὶ τοὺς εἶπεν «αὕτη εἶναι», ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου κατελήφθησαν οἱ βασανισταὶ του καὶ ἔκτοτε ἤσυχασεν ἕως τὸ 1830, ὅτε ἐξεκένωσαν τελείως τὸ Ἅγιον Ὅρος, Προνοία τῆς Παναγίας. Διὰ τοῦτο, ἀποδίδοντες τὰ εὐχαριστήρια, τελοῦμεν ἐτησίως Παναγιορειτικὴν ἀγρουπνίαν τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1920 νέος ὀνόματι Ἡλίας Μελισσουργὸς ἐν Ἀθήναις, πάσχων ἀπὸ γριππώδη πνευμονίαν βαρυτάτης μορφῆς, κατάκειται ἐτοιμοθάνατος καὶ ἀπηλπ-

σμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰατρούς. Ἡ χήρα μήτηρ του παρακαλεῖ τὴν Παναγίαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα νὰ τὸν σώσῃ καὶ ἡ Εἰκὼν πρὸ τῆς ὁποίας προσεύχεται γονυπετῆς εἶναι ἀντίγραφον τῆς Πορταΐτισης καὶ διὰ τοῦτο παρακαλεῖ μὲ θερμότεραν πίστιν. Τὴν ἐπιούσαν ὁ υἱὸς τῆς εἶναι ὑγιέστατος καὶ εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης ἕνα χρυσοῦν βραχιόλιον εὐρίσκεται ἤδη ἀνηρητημένον εἰς τὴν ἐν τῇ Μονῇ Ἰβήρων πρωτότυπον Κυρίαν Πορταΐτισσαν.

Εἰς τὸ χωρίον Γέρα Μυτιλήνης ὁ Ἱερεὺς Μιχαὴλ Πακαλῆς, εἶχε θυγατέρα ὀνόματι Δεσποινούλαν ἑτῶν 20, ἣτις κατέκειτο παράλυτος χωρὶς καμμίαν βοήθειαν ἀπὸ Ἱατρούς. Εἶχε καὶ αὐτὸς μίαν χαρτίνην εἰκόνα τῆς Πορταΐτισης πρὸ τῆς ὁποίας ἕνα ἑσπέρας ἔψαλλε μετὰ δακρῶν θερμοτάτην παράκλησιν ὑπὲρ τῆς κόρης του. Τὴν πρωΐαν ἡ παράλυτος ἐνηγκαλίσθη ὑγιεστάτη τοὺς οἰκείους τῆς, κλαίουσα ἐκ χαρᾶς καὶ μεταδίδουσα τὴν χαρὰν ταύτην εἰς ὅλον τὸ χωρίον. Ὁ δὲ πατήρ τῆς ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μονήν, δι' ἧς διαπιστώνων τὸ θαῦμα, ἐκφράζει ἀπείρους εὐχαριστίας εὐλαβῶς πρὸς τὴν σώτειραν Πορταΐτισσαν.

Τί περίεργον; Ἡ Πορταΐτισσα δὲν δέχεται πρόσωπα βεβαρημένα ἠθικῶς νὰ τὴν φέρουν ἐπ' ὤμου κατὰ τὰς λιτανείας. Τὰ συντρίβει μὲ τρομερὸν βάρος καὶ οὕτω ἀμέσως τὴν παραδίδουν εἰς ἄλλους καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν.

Ἄλλ' οὔτε καὶ τοὺς φωτογράφους ὅλους δέχεται. Πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ καθαροί, ἄλλως αἱ φωτογραφικαὶ τῶν πλάκες ἀμειλίκτως καταστρέφονται. Ἐνας μὲ ὑποπτον διαγωγὴν ἐδοκίμασεν ἐπιμόνως νὰ τὴν φωτογραφίσῃ ἐν ἡμέρᾳ πανηγύρεως, ἱεροουροῦντος τοῦ Μητροπο-

λίτου Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος. Τί εἶδομεν ὅλοι; Τοῦ παρέλυσεν τὰς χεῖρας. Τοῦ ἐτίναξε μακρὰν τὴν μηχανήν. Ἦρχισεν ὀλόκληρος νὰ τρέμη. Ἦφαντος ἔγινε ἀπὸ φόβον καὶ ἐντροπήν. Καὶ οἱ πανηγυρισταὶ ἔλεγον: «Ζωντανὴ εἶναι ἡ Πορταΐτισσα».

Κατ' Αὐγουστον τοῦ 1960 πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα ἐν τῷ ἐν Μυστρᾷ τῆς Σπάρτης ἀρχαιολογικῷ χώρῳ καὶ ἐγύτατα τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης ἠπεῖλει ὀλοσχερῆ καταστροφὴν τῆς ἱστορικῆς Μονῆς. Οὐδεμία ἀνθρωπίνη βοήθεια πρὸς διάσωσιν. Παραμένει ἀλλόφρων ἡ Ἠγουμένη μετὰ τῶν μοναζουσῶν, μὴ δυναμένων νὰ πράξουν τί.

Μία ἔμπνευσις ἐπέρχεται εἰς τὴν Ἠγουμένην κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν. Νὰ στραφῇ ἐν τῷ πλησίον μετοχίῳ τῆς Μονῆς Ἰβήρων τῆς Πορταΐτισης. Μὲ ἀπέλπιδα λοιπὸν κραυγὴν λέγει: Παναγία, Πορταΐτισσα, σῶσόν μας. Ἡ βοήθεια ἐπῆλθεν ἄμεσος. Ἡ πυρκαϊὰ κατεστάλη καὶ ἐν τέλει ἐσβέσθη ἄνευ περαιτέρω ζημίας. Παρευθὺς αἱ μοναχαὶ ἐξεκίνησαν καὶ ἀπέδωκαν τὰ εὐχαριστήρια εἰς τὴν σώτειράν των Πορταΐτισσαν, ἀφηγηθεῖσαι εἰς τὸν Ἠγούμενον τοῦ μετοχίου τὸ συμβάν.

Ἡ Πορταΐτισσα ἐν Ἀμερικῇ δακρῶει.
(Ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπίσημον ἔκθεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην)

Παναγιώτατε,

Σημεῖον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ εὐσεβοῦς Πέτρου Κούλη. Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἀντίγραφον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἰβήρων Ἀγίου Ὄρους θαυματουργοῦ Εἰκόνοσ Πορταΐτισης, ἐδάκρυε συνεχῶς. Μεταβάς διεπίστωσα μετὰ πολλῶν ἄλλων προσκυνητῶν ὅτι ἡ Εἰκὼν ἐδάκρυε. Τὴν θαυμασίαν αὐτὴν δακρυροσίαν μεταβάς διε-

πίστωσα καὶ τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ, τῇ δὲ Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἐν ἐπιβλητικῇ πομπῇ μετεφέραμεν τὴν δακρυροοῦσαν Ἱερὸν Εἰκόνα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ἰδίως ὄμμασι χιλιάδες ἀνθρώπων ὀρθοδόξων καὶ ἄλλων χριστιανῶν, ὡς καὶ ἀνηκόντων εἰς ἄλλα θρησκευάσματα πάσης ἡλικίας, τάξεως καὶ ἐπαγγέλματος. Ὑπερδισχίλιοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ὑπογράψει ὡς αὐτόπται μάρτυρες τοῦ θαύματος. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐπέτρεψεν εἰς Ἀστυνομικοὺς καὶ Δημοσιογράφους, ὅχι μόνον νὰ ἐρευνήσωσι καὶ νὰ περιεργασθῶσι τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα, ἀλλὰ καὶ ποσότητα τῶν Ἱερῶν δακρῶν αὐτῆς νὰ λάβωσι καὶ δώσωσι εἰς χημικὸν ἐργαστήριον πρὸς ἀνάλυσιν... Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ θαυμαστὴ δακρυροοὴ συνεχίζεται ὑπ' οὐδενὸς ἀμφισβητουμένη. Ἐκπρόσωποι ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ἄνθρωποι ἀμφιβάλλοντες ἢ καὶ ἀπιστοῦντες ὡμολόγησαν ὅτι εἶδον τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας νὰ δακρῶν. Ὁ τύπος, τὸ ραδιόφωνον, ἡ τηλεόρασις, ὁ κινηματογράφος, διελάλησαν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀμερικὴν τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας. Ἐν τῷ μεταξὺ 6 - 8 χιλιάδες εὐσεβῶν Χριστιανῶν παντὸς δόγματος ἐπισκέπτονται καθημερινῶς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παύλου καὶ ἀσπάζονται τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα. Δεκάδες χιλιάδων ἔχουσι προσέλθει ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν κομίζοντες καὶ τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν πρὸς ἴασις καὶ ἕτεροι καταθέτοντες κοσμήματα καὶ ἄλλα ἀναθήματα πρὸ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας. Ἐν ὄψει τῆς αὐξήσεως σημασίας τοῦ θαυματουργοῦ τούτου σημείου καὶ τοῦ παναμερικανικοῦ χαρακτήρος τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη λάβει ἐξαιτοῦμαι ὁδηγίας κ.λ.π.

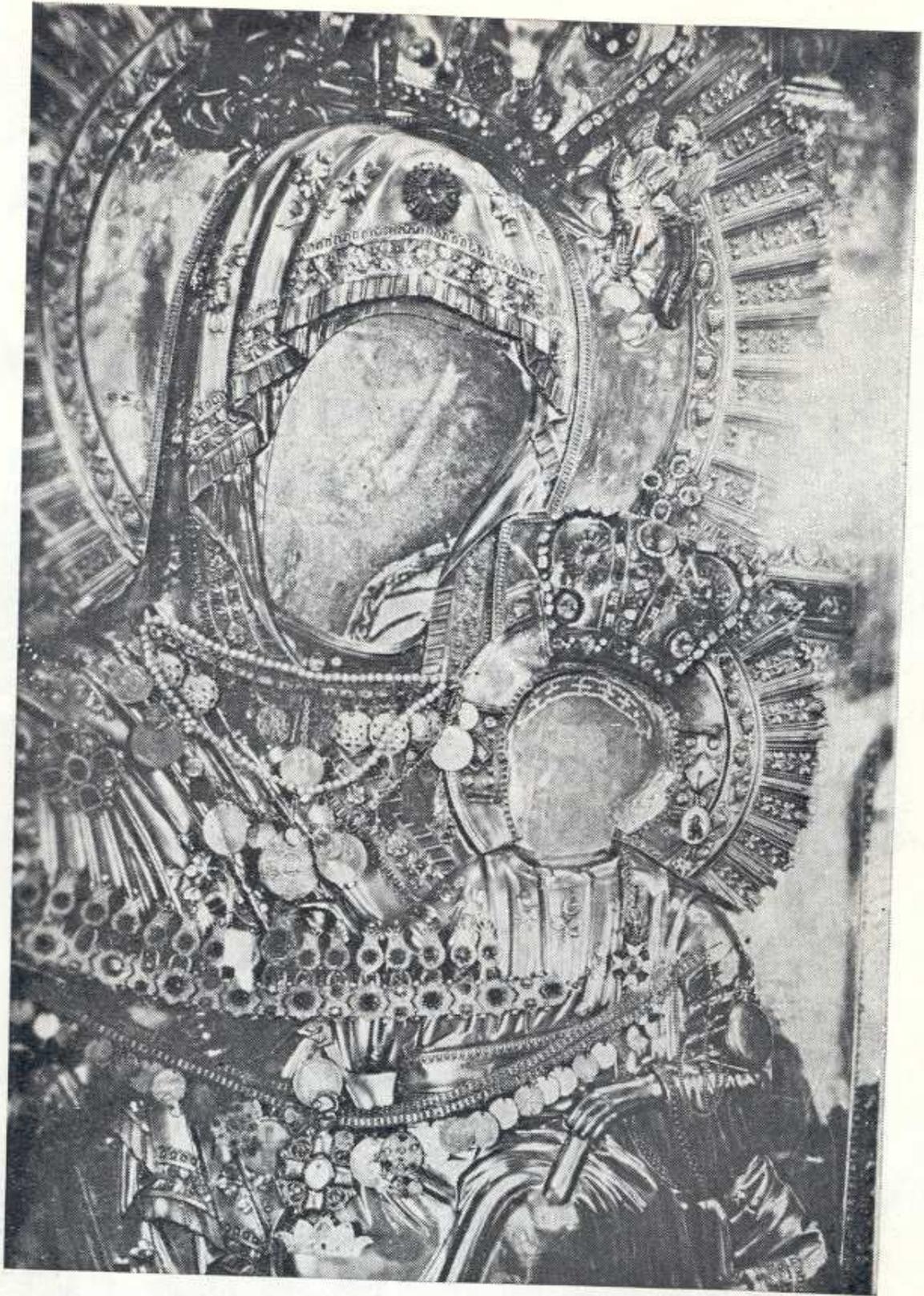
Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐξωκκλήσιον καὶ ἐπὶ ἐντειχισμένης μαρμαρίνης πλακῶς διαβά-
ζομεν τὰ ἑξῆς: Δαπάνη Προηγούμενου Μαξίμου Ἰβηρίτου ἐκ Τραπεζοῦντος
εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ τῶν γονέων του Εὐσταθίου καὶ Σοφίας 1960.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΚΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΤΗΣ
ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΗΣ

Ἡ θανατουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας Ποσειδίσης

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
Π Ο Ρ Τ Α · Ι · Τ Ι Σ Σ Η Σ

(Ποίημα ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ Μικραγιαννανίτου)

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως λέγομεν τὸ

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου, ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμα μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἄκουστόν ποίησόν μοι τὸ πρωὶ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον·
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἕνεκεν
τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου,
καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπο-
λείς πάντας τοὺς θλίβοντας, τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου
εἰμί.

*Εἶτα τὸ Θεὸς Κύριος... τετράκις,
καὶ εὐθύς τὰ ἐπόμενα Προσόμοια. Ἦχος δ'.*

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ θαυμαστῇ σου Πορταίτισσα σκέπη, δι' ἧς λυτροῦ-
σαι ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης, προστρέχομεν ἐκάστοτε κραυγά-
ζοντες θερμῶς· ὥσπερ πάλαι ἔδειξας, ἐφ' ἡμῖν τὴν σὴν
χάριν, οὕτω καὶ νῦν Δέσποινα, μὴ ἐλλίπης εἰς τέλος, ὡς
ἐπηγγείλω σκέπειν καὶ φρουρεῖν, τοὺς ἀδιστάκτω ψυχῇ,
προσιόντάς σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἡ εὐκλεῆς καὶ παναγία Εἰκὼν σου, ὥσπερ ἐχέγγυον
ἡμῖν σωτηρίας, τῇ σῇ προνοίᾳ Ἄχραντε δεδώρηται, Ἦν-
περ θησαυρίσασα ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, πάσης ἀπαλλάτ-
τεται, διὰ σοῦ ἐπηρείας, καὶ σὺν αὐτῇ ἐλπίδος ἀρραγοῦς,
πληροῦται Κόρη, καὶ πᾶς ὁ προστρέχων Σοι.

Εἶτα ὁ Ν' Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁ-
μαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώ-

πιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὁστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν Κανόνα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὦδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Τὰ μεγαλεῖα τῆς σεπτῆς Εἰκόνοσ σου, ἀνευφημεῖσαι
τολμῶν, ἐν ὑλικῇ γλώσση, καὶ ρυπῶσι χεῖλεσι· τῆς πυρι-
μόρφου δέομαι καθαρσίου λαβίδος, ἧς Ἡσαΐας ἠξίωται,
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἀπειρόγαμε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ρῶσιν καὶ χάριν ἀληθῆ καὶ ἔλεος, ἡ σὴ ἁγία Εἰκὼν
δαψιλῶς βλυστάνει, ὡς πηγὴ ἀκένωτος, καὶ θλίψεων τοὺς
ἄνθρωκας, καταπαύει Παρθένε, δρόσω τῆς σῆς ἀγαθότη-
τος, πάντων τὰς καρδίας εὐφραίνουσα.

Δόξα.

Ὀδυνηρῶν ἐπιφορῶν ἀπάλλαξον, καὶ νοσημάτων δει-
νῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ, Κόρη περιστάσεων, τοὺς εὐλα-
βῶς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι, τῇ δοξασθείσῃ
Πανάχραντε, τῇ ἐπισκιάσει τῆς δόξης σου.

Καὶ νῦν.

Ὑπερθεν Κόρη τῶν πυλῶν ἠυδόκησας, τῆς τῶν Ἰβή-
ρων Μονῆς, τὸ θεοειδές σου σωθῆναι Ἐκτύπωμα· ἐντεῦθεν
Πορταίτισσα, φερωνύμως ἐκλήθης, ὡς θυρωρὸς αὐτεπάγ-
γελτος, ταύτης σου τῆς ποιμένης καὶ πρόμαχος.

Ὦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ρῦσαι πάσης ἀνάγκης, καὶ προσβολῆς Ἔχραντε, ταύτην σου τὴν ποίμνην Παρθένε, ἀνακειμένην σοι, καὶ πᾶσαν ἄδικον βουλήν διάλυε τάχος, κατ' αὐτῆς δεόμεθα, ὦ Πορταίτισσα.

Ἑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἐν τῇ σῇ προστασία, καὶ μητρικῇ χάριτι, καὶ συμπαθεστάτῃ προνοία, καὶ ἀντιλήψει σου, αἰεὶ προστρέχοντες, οἱ τὸν σὸν κληρὸν οἰκοῦντες, Κόρη Πορταίτισσα, διασωζόμεθα.

Δόξα.

Ἰλαστήριον θεῖον, ὡς ἀληθῶς ἔδειξας, ἡμῖν Πορταίτισσα Κόρη, τὸ σὸν Ἐκτύπωμα, ὃ προσπελάζοντες, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων, ἴασιν λαμβάνομεν, τῇ σῇ χρηστότητι.

Καὶ νῦν.

Παραδόξως ἀφίκται, ἡ σὴ Εἰκὼν Ἔχραντε, πάλαι ἐκ Νικαίας ἐν Ἄθῳ, τῇ εὐδοκία σου, καὶ ὑπὲρ ἥλιον, τῆς ἀρωγῆς σου ἀστράπτει, πᾶσι τὰ δωρήματα, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Διάσωσον, ὦ Πορταίτισσα Πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης καὶ ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ὀλοψύχως προστρέχοντας τῇ σῇ σκέπῃ.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

*Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ αἴτησιν μνημονεύων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πιστῶν, δι' οὓς ἡ παράκλησις τελεῖται.
Τὸ Κύριε ἐλέησον ιε' καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν
«ὅτι ἐλεήμων...» τὸ παρὸν Κᾶθισμα.*

Ἦχος 6'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτις θερμή, καὶ μέγα Καταφύγιον, καὶ σκέπη στερορά, καὶ σύμμαχος καὶ ἔφορος, ὑπάρχεις Πορταίτισσα, τῶν τὴν σὴν ἐκζητούντων βοήθειαν· διὸ λύτρωσαι πάσης ἀπειλῆς, ὡς ὑπέσχου τοὺς δούλους σου Πανάμωμε.

Ὦδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ὅλη ψυχῇ, καὶ διανοίᾳ προστρέχομεν, Θεοτόκε, τῇ σῇ ἀγαθότητι, καὶ ἐκβοῶμέν σοι ἐν κλαυθμῶ, κλινόν σου τὰ ὦτα, εἰς τὰς φωνὰς ἡμῶν Ἄχραντε, καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις, Πορταίτισσα Κόρη, τὰς ἡμῶν ὡς Θεοῦ Μήτηρ εὐσπλαχνος.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ρήσεις τὰς σάς, ἃς ἀπεφήνω Πανάχραντε, περὶ ταύτης, τῆς κληρονομίας σου, πλήρου Παρθένε ὡς συμπαθῆς, καὶ μὴ ἀποστήσης, ἐκ ταύτης τὴν προστασίαν σου· ἡμάρτομεν γὰρ Κόρη, ἀλλὰ σοὶ καθ' ἐκάστην, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀναφέρομεν.

Δόξα.

Τὰς ψυχικὰς, ἡμῶν ὀδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς νόσους, πάσας τὰς τοῦ σώματος, τὰς δυσφορήτους καὶ χαλεπάς, ἴασαι Παρθένε, καὶ θείῳ φόβῳ στοιχείωσον, ἡμῶν τὰς διανοίας, Πορταίτισσα Κόρη, πρὸς Θεοῦ θελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Καὶ νῦν.

Νόμοι ἐν σοί, φύσεως κεκαινοτόμηγται, Θεομήτορ,

πάντα ὑπὲρ φύσιν γάρ, τὰ κατὰ σὲ καὶ καινοπρεπῆ· καὶ γὰρ παραδόξως, ἢ θάλασσα τὴν Εἰκόνα σου, Μονῇ τῇ τῶν Ἰβήρων, ἀσινῇ ἔξαισίως, παραδέδωκε φέρουσα Δέσποινα.

ᾠδὴ ε΄. Ἰνα τί με ἀπόσω;

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἰνα τί ἐλαμπρύνθη, ἢ δεδοξασμένη Εἰκὼν τοῦ προσώπου σου, καὶ ἐμεγαλύνθη, ὑπὲρ λόγον Ἀγνὴ Πορταίτισσα; ξένως γὰρ ὡς ἦκεν, ἡμῖν ποτὲ διὰ θαλάσσης, οὕτω ξένα ἐργάζεται θαύματα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Τῶν δαιμόνων τὰ θράση, καθ' ἡμῶν κατάβαλε Θεοχαρίτωτε, καὶ τῶν μελετώντων, πονηρὰ καὶ κενὰ Πορταίτισσα, κατὰ τοῦ σου Ὄρους, ὃ ἠρετίσω ὡς οἰκεῖον, τὰς δεινὰς σκευωρίας ματαίωσον.

Δόξα.

Ἱερὰν σὲ κρηπίδα, καὶ ἀπεριδόνητον ἱερὰν ἄγκυραν, κεκτημένοι Κόρη, οἱ σοὶ δοῦλοι, πρὸς σὲ καταφεύγομεν διὸ τὰς σπιλάδας τῶν πειρασμῶν, καὶ καταιγίδας, ὡς ἀφροῦς θαλαττίους διάλυσον.

Καὶ νῦν.

Σωτηρίας πρὸς τρίβον, καὶ πρὸς μετανοίας ὁδὸν τὴν σωτήριον, ἴθνησον Παρθένε, τοὺς θεομῶς προσιόντας τῇ σκέπῃ σου, καὶ μετὰ τὸ τέλος, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς ἐπηγγείλω, ἀγαθὰ τῷ Θεῷ ἡμῶν λάλησον.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Σωματών σε, ἰατῆρα ἄμισθον, καὶ ψυχῶν θεραπευτὴν κεκτημένοι, ὡς ἀληθῶς Πορταίτισσα Κόρη, τῇ εὐκλεεῖ σου Εἰκόνι προστρέχομεν, καὶ ἐξ αὐτῆς τὰς δωρεάς, τῆς εὐνοίας σου πίστει λαμβάνομεν.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἄκύμαντος, τῶν κυμάτων ὑπερθεν, διαπλεύσασα ἡ θεία Εἰκόν σου, ἤκεν ἡμῖν ὡς λιμὴν σωτηρίας, καὶ τῶν δεινῶν κατευνάζει τὰ κύματα, γαλήνην δὲ τὴν ἀληθῆ, προτανεύει ἡμῖν Πορταίτισσα.

Δόξα.

Τὴν πύλιν μοι, τῆς ζωῆς ὑπάνοιξον, ἀφαρπάζουσα πυλῶν με τοῦ Ἄδου, ἡ Πυλωρὸς τῆς Μονῆς τῶν Ἰθῆρων, ὀνομασθῆναι θελήσασα Δέσποινα, ἀποκοπὴν μοι τῶν χρεῶν, τῶν πολλῶν μου εὐσπλάγχχνως βραβεύουσα.

Καὶ νῦν.

Ἠγίασται, ἀληθῶς ἡ θάλασσα, διαπλεύσει τῆς ἀγίας Μορφῆς σου, ἡ δὲ Μονὴ τῶν Ἰθῆρων ὡς πλοῦτον τῆς ἀρωγῆς σου αὐτὴν ὑπεδέξατο, ἅπας ὁ Ἄθως δὲ αὐτὴν, ὡς ἐλπίδος πυρσὸν κατεπλούτησε.

Διάσωσον ὦ Πορταίτισσα Πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης καὶ ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ὀλοψύχως προστρέχοντας τῇ σῆ σκέπη.

Ἄχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

*Αἴτησις παρὰ τοῦ ἱερέως, Κύριε ἐλέησον ΙΕ'
καὶ τὸ παρὸν Κοντάκιον.*

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὡς προστασίαν καὶ σκέπην καὶ ἔφορον, ὁ περιώνυμος κληρὸς σου Ἄχραντε, ὑμνεῖ σε αἰὲ Πορταίτισσα, καὶ ἐκ βαθέων ψυχῆς ἀνακράζει σοι· ἀπαύστως με φύλαττε Δέσποινα.

Καὶ εὐθὺς τό: Προκείμενον

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ...

Ὁ Ἱερεὺς. *Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσομεν. Σοφία, ὀρθοί. Ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.*

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

*Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἀγίου Εὐαγγελίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.*

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριὰμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριὰμ.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ, ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα. Ἦχος 6'.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Τῆς Πορταΐτισης ταῖς θείαις ἰκεσίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

“Ὀλην ἀποθέμενοι...

Ἔχει σε Πανάχραντε, τὸ μέγα Ὄρος τοῦ Ἄθω, μέγα καταφύγιον, οἰκεία χρησιότητι καὶ διάσωσμα· διὰ σοῦ πάσης γάρ, θλίψεως λυτροῦται· Πορταΐτισαν δὲ ἄγρουπνον, ὥσπερ ἠυδόκησας, Μάνδρα τῶν Ἰβήρων ἢ ἔνδοξος. Ἄλλ’ ὦ θεοχαρίτωτε, δίδου ἡμῖν πᾶσι τὴν χάριν σου, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου Κόρη ἀφ’ ἡμῶν, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος δέ, φύλαττε τοὺς δούλους σου.

*Εἶτα ὁ ἱερεὺς: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ.τ.λ.
Κύριε ἐλέησον ΙΒ’, ὁ ἱερεὺς: Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...
καὶ εὐθύς, αἱ λοιπαὶ ᾠδαί.*

ᾠδὴ ζ’. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Νόσους ποικίλας θεραπεύει, καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα διώκει, τῆς Εἰκόνοσ τῆς σῆς, ἢ χάρις Θεοτόκε ἐντεῦθεν Πορταΐτισσα, πᾶσα γλῶσσα σὲ δοξάζει.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Δύναμιν δίδου Θεοτόκε, τοῦ πατεῖν ἡμᾶς ἐχθροῦ τὰς πανουργίας, καὶ συμμάχει ἡμῖν, αἰὶ ὡς καθυπέσχου, κατὰ τοῦ πολεμήτορος καθ’ ἡμῶν ὠρουμένου.

Δόξα.

Ἐλαιον ἄλευρον καὶ οἶνον, ὡς ἐπλήθυνάς ποτε ἐν τῇ Μονῇ σου, οὕτω δίδου Ἀγνή, τοῖς σοῖς ἰκέταις πᾶσι, τῆς μητρικῆς εὐνοίας σου, τὰς πλουσίας εὐλογίας.

Καὶ νῦν.

Σκέπε τὴν σὴν κληρονομίαν, Πορταίτισσα ἐκ πάσης ἐπιτηρείας· ὅτι ἅπας πρὸς σέ, ὁ Ἄθως ἀτενίζει, ἐν εὐκαιρίαις Ἀχραντε, καὶ ἐν θλίψεσι τοῦ βίου.

Ὡδὴ η΄. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἐν ἐσπέρα, πρωΐ, καὶ μεσημβρία· ἐν ἡμέρα, νυκτὶ καὶ πάσῃ ὥρα, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καθικετεύω σε, στένων καὶ δακρῦων, ἀσπάζομαι φόβῳ, τὴν σὴν σεπτὴν Εἰκόνα.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἰασαί μου τὰ πάθη τῆς καρδίας, φώτισόν μου τὸν νοῦν ἐσκοτισμένον ὄντα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τεθνηκυῖαν ζώωσον, καὶ υἱὸν ἡμέρας, καὶ φωτὸς με δεῖξον, Δέσποινα κληρονόμον.

Δόξα.

Σὲ αἰνοῦσιν ἀγγέλων πανηγύρεις, καὶ ὑμνοῦσιν ἀνθρώπων ὁμηγύρεις· καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ θάλασσα, πάντα γενε κυρίως, ἀνυμνολογοῦσι, τὴν σὴν σεπτὴν Εἰκόνα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε πύλη, καὶ γέφυρα καὶ κλίμαξ, ἐκ θανάτου πρὸς τὴν ἀθανασίαν, δι' ἧς χωροῦμεν διαπεραιούμενοι τὴν ὑγρὰν τοῦ βίου θάλασσαν καὶ γῆθεν, ὑψούμεθα πρὸς πόλον.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ὡς θάλαμον ὠραῖον καὶ φαινόν, ὡς εὐώδη νυμφῶνα πανάμωμε, ὡς εὐανθῆ, κῆπον καὶ παράδεισον εὐθαλῆ, ὡς νοητὸν ἀγίασμα, ὡς χρυσοπορφύρωτον κιβωτόν, ὡς ἔμφυχον χωρίον, καὶ πύρινον ὡς θρόνον, τὴν σὴν Εἰκόνα ὀνομάζομεν.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἴσχυν καὶ θυμηδίαν ἐν τοῖς δεινοῖς, καὶ παράκλησιν Κόρη ἐν θλίψεσι, δίδου ἡμῖν, τοῖς ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὴν σεπτὴν, Παρθένε Πορταῖτισσα, πίστει καταφεύγουσιν ἀκλινεῖ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν ἕξαιτουμένη, καὶ μετοχὴν ζωῆς τῆς κρείττονος.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Μὴ παύσῃ περισκέπουσα ἐν παντί, τὸ περιέβλεπτον Ὄρος σου Ἀχραντε, τὸ εὐλαβῶς, Κόρη ἐν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτί, τὸ ἅγιον σου ὄνομα, φέρον ἐν τῷ στόματι καὶ νοῖ, παρέχουσα ἐν τούτῳ τῆς σῆς ἐπιστασίας, χειρὶ πλουσία τὰ γνωρίσματα.

Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ναμάτων ψυχοτρόφων καὶ γλυκερῶν, ὡς πηγὴ σωτηρίου ἀκένωτος, βλύζεις αἰεὶ, ρεῖθρα τὰ θεόβρυτα μυστικῶς, καὶ ἅπασαν τὴν Ποίμνην σου, ἄρδεις καὶ εὐφραίνεις προφητικῶς· ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος, ἡμᾶς ἀκατακρίτους, τῷ σῷ Τίῳ Ἀγνῇ παράστησον.

Δόξα.

Ἡ ἄχραντος Εἰκὼν σου καὶ εὐκλεής, ὡσπερ ἥλιος Κό-

ρη ὑπέρολαμπρος, αἴγλη τῆ σῆ, ἐκ τῆς τῶν Ἰβήρων σεπτῆς Μονῆς, ἀστράπτει ἐν τῷ Ὁρει σου, καὶ εἰς πάντα κόσμον ὑπερφυῶς, καὶ λύει παθημάτων, τὴν νύκτα Θεοτόκε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀναλάμψεσι.

Καὶ νῦν.

Νοός μου τὴν ὁμίχλην τὴν χαλεπὴν, τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου δέομαι, λῦσον Ἀγνή, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς μου πάθη δεινά, θεράπευσον καὶ σῶσόν με, ἐκ τῆς δυναστείας τοῦ πονηροῦ, καὶ ὄρα τοῦ θανάτου, ἐξάρπασόν με Κόρη, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κοσμοκράτορος.

*Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς... καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.
(Ὁ Ἱερεὺς θυμιᾷ τὸ θυσιαστήριον καὶ τὸν Λαόν).*

Πρόσδεξαι τοὺς ὕμνους Μήτηρ Ἀγνή, οὗς ἐν τῷ Ναῷ Σου, Σοὶ προσφέρομεν εὐλαβῶς, καὶ δὸς ἡμῖν χάριν, τοῦ προσκυνεῖν ἀξίως, τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα Σου Πορταΐτισσαν.

Ἔχε ξενοτρόπως ἡ σὴ Εἰκόν, ἐν τῷ Ὁρει Ἄθω, καὶ ἐδόθη ὡς θησαυρός, τῆ Μονῆ Ἰβήρων, Ἀγνή θεογεννήτορ· διὸ ὑμνολογοῦμεν τὰ σὰ θαυμάσια.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρμονή, καὶ Μονῆς Ἰβήρων, Πορταΐτισσα ἀρωγή, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ἐξαίρετος Προστάτις, καὶ κηδεμὼν καὶ σκέπη Θεογεννήτρια.

Στήλη θεοτύπος ἐμφανής, τῆς περὶ ἡμᾶς σου, προστασίας ἡ σὴ Εἰκόν, πέλει Θεοτόκε· διὸ ἅπας ὁ Ἄθως, ὑμνεῖ καὶ μεγαλύνει σε Πορταΐτισσα.

Σκέπε τὴν Μονὴν σου πάσης ὀργῆς, καὶ βλάβης Παρθένε, καὶ μανίας τοῦ δυσμενοῦς, καὶ ἐν ὄρα δίκης, ἡμᾶς ἀκατακρίτους, φύλαξον Θεοτόκε τοὺς πεποιδότας σοι.

Τοὺς τοῦ Ὁρους Ἄθω Καθηγητάς, Μοναστὰς Μιγάδας, Ἱεράρχας καὶ Ἀθλητάς, Ὁμολογητάς τε, Ποιμένας καὶ Ὁσίους, τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Προόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτό-
κου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον. Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς: Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία...

Καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. 6'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπο-
λογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη,
οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήμεν μὴ ὀ-
γισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν·
ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡ-
μᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς
λαὸς σου, πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπι-
κεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημέ-
νη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ρυσθείη-
μεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ
γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἱερεὺς:

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης...

*Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἁγίαν Μο-
νήν ταύτην (ἢ τὸν οἶκον τοῦτον) κλπ.*

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος...

*Καὶ ποιεῖ ἀπόλυσιν.
Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν
τὰ παρόντα Τροπάρια.*

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῆ κραταιᾷ προστασίᾳ καὶ τὴν Εἰκόνα σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, ἡμῖν πηγάζουσαν, μετὰ φόβου καὶ πίστεως, Ἄγνη προσκυνούντας, σῶζε Πορταίτισσα, πάσης στενώσεως πάσης προσβολῆς ἐναντίας, καὶ ὀδυνηρῶν συμπτωμάτων, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ περιστάσεων.

Δέσποινα πρόσδεξαι... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Καὶ εὐθὺς τὸ Δι' εὐχῶν...

*Ἀπολυτίκιον τῆς Πορταίτισης.
Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.*

Τὴν θεῖαν Σου Εἰκόνα δεδεγμένοι ἐν θαύματι, Πυλωρὸν Παρθένε καὶ σκέπην καὶ προστατίδα ἔχομεν, τοῦ κλήρου Σου οἱ τρόφιμοι αἰεὶ, καὶ Σοῦ ὡς ἀφομοίωμα ἡμεῖς, τὴν Αὐτὴν σου προσκυνούμεντες ἀπὸ ψυχῆς, βοῶμεν σοι Θεοτόκε· δόξα τῇ παναγάθῳ Σου βουλή, δόξα τῇ προστασίᾳ Σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς Ἄγνη θεία προνοία Σου.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν μοναστῶν ἢ πληθὺς δεῦτε τοῦ Ἁθῶ, ἀνευφημήσωμεν πιστῶς ἐν θείοις ὕμνοις, τὴν Πανάχραντον Παρθένον καὶ Θεοτόκον, Ἰβήρων τῆς σεβασμίας θείας Μονῆς, τὴν Μονὴν κηδεμονίαν καὶ θυρωρὸν, καὶ τοῦ Ὄρους τὴν Ἐφορον, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς, χριστιανῶν τὸ στήριγμα, Χαῖρε Κόρη Μητρόθεε.

*Ἀπολυτίκιον τῶν Κτιτόρων
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων.*

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Ἰωάννην Εὐθύμιον καὶ Γεώργιον, Μονῆς Ἰβήρων
Ποιμένας τε καὶ δομήτορας, ὡς Πατέρας φιλοστόργους
ἀνυμνήσωμεν. Καὶ γὰρ πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν
διηνεκῶς, τοῦ δοῦναι ἡμῖν Εἰρήνην, πλημελημάτων συγ-
γνώμην, καὶ σὺν αὐτοῖς Μονὴν Οὐράνιον.

Ἐπιμέλεια: Ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
Καρβουνίων 1, Θεο/νίκη, τηλ. 266.755

Τύποις: Σ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ - Π. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ
Βαλαωρίτου 14, Θεο/νίκη, τηλ. 536.910

